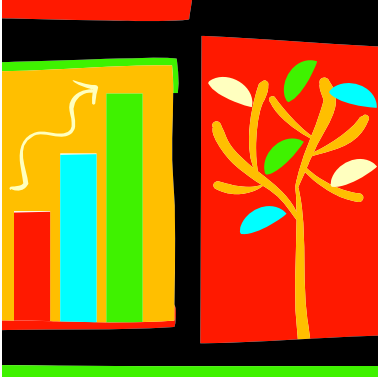

Nghê Khuông

Khoái Kiếm

Đánh máy: Nguyễn Đại Cương

Hồi 1

Đệ Nhất Kiếm Ra Oai Phục Chúng

Hai con tuần mã đang lao nhanh về phía trước bỗng dừng lại.

Hai người kỵ mã là một trai một gái. Chàng trai mày rậm mắt to, tướng mạo thật chất phác.

Cô gái xuân xanh vào trạc hai mươi. Vẻ mặt tinh ranh, khoé mắt long lanh.

Nàng có một vẻ đẹp lộng lẫy.

Hai người vừa dừng lại chú ý lắng tai nghe.

Bỗng phía sau họ văng vẳng có tiếng gió ngựa dồn dập chạy tới. Thiếu nữ trầm giọng nói: Sư ca ơi! Bọn chúng đuổi tới nơi rồi!

Chàng trai cau mày đáp:

Sư muội! Chúng ta lại chạy về phía trước. Bang Trường Thắng rất nhiều cao thủ, chúng ta đừng gây sự với họ nữa.

Thiếu nữ dương cặp lông mày lên hừ một tiếng rồi nói:

Chẳng gây sự thì cũng đã trót rồi. Nếu tiếp tục chạy về phía trước là đi tới gần tổng đàn bang Trường Thắng. Vừa rồi bọn ta đã động thủ với họ, sao

chưa thấy một tay cao thủ nào?

Chàng trai đáp:

Tiểu huynh e rằng chuyến này bọn chúng... Chàng nói tới đây thì bảy tám con ngựa xông đến.

Bảy tám người đều chân tay mau lẹ tung mình xuống ngựa, tay cầm binh khí bao vây chàng trai và thiếu nữ.

Thiếu nữ quát lên một tiếng lanh lảnh rồi quát ngựa cho xông thẳng về phía trước mặt hai người. Nàng vung tay lên vỗ mạnh vào đuôi ngựa đồng thời nhảy vọt về phía sau.

Con ngựa bị thiếu nữ phát vào đuôi nhảy vọt về phía trước. Hai người đứng đó hoang mang né tránh. Nhưng thiếu nữ đã rút kiếm ra khỏi vỏ đâm veo véo hai nhát. Hai người kia rú lên một tiếng quái gở rồi té nhào xuống đất. Thiếu nữ ra tay cực kỳ mau lẹ, thanh trường kiếm vừa loé ánh vàng đã nhận rõ ngay nó khác hẳn với trường kiếm thông thường. Thanh kiếm này vừa nhỏ vừa dài, cực kỳ sắc bén.

Hai người kia té xuống nhưng chưa chết. Trên vai chúng bị đâm một vết rất sâu. Máu tươi vọt lên như suối. Chúng lồm cồm bò nhanh về phía trước.

Thiếu nữ đã thương hai người rồi lập tức lùi lại phía sau.

Chàng trai cũng đang động thủ với những người kia. Binh khí trong tay chàng cũng là một thanh kiếm vàng vừa dày vừa to bản coi có vẻ rất trầm trọng, so với thanh trường kiếm của thiếu nữ bé nhỏ nhẹ nhàng thật khác nhau xa.

Lát sau bọn kỵ mã chạy tới mỗi lúc mỗi đông. Cả thầy có tới ba mươi ??? người. Đoàn kỵ mã bao vây chàng trai và thiếu nữ trùng trùng điệp điệp. ??? quát tháo om xòm và xông vào đánh hai người.

Chàng trai và thiếu nữ tuy đều nhỏ tuổi nhưng võ công không phải tầm thường. Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã đã thương mấy địch nhân.

Bỗng thấy một tên vừa cao vừa gầy phóng mình lẹ ra khỏi vòng chiến trèo lên một cây lớn. Hắn đứng trên một cành đâm ngang ra rồi cởi một khúc dây lớn bằng đầu ngón tay ở trên lưng ra.

Vù một tiếng! Hắn đã nhả đầu thiếu nữ liệng dây thòng lọng xuống đồng thời cất giọng quái gở la lên.

Hạ Liên Hoa! Người còn chạy nữa không?

Quăng dây thừng một đầu buộc thòng lọng. Thiếu nữ đang chú ý đối phó với địch nhân thì đầu thòng lọng đột nhiên quăng xuống. Nàng hốt hoảng toan xoay tay chặt đứt dây thừng.

Nhưng giữa lúc ấy một thanh trường kiếm đâm tới trước mặt. Nàng bắt buộc phải vung kiếm lên đỡ.

Hai thanh kiếm đụng nhau bật lên một tiếng choang rùng rợn.

Trong thời gian chớp nhoáng này, thòng lọng tụt xuống cột cả hai tay cùng người nàng lại.

Người trên cây bật lên tròng cười khanh khách nhảy xuống trúng lưng một con ngựa. Con ngựa giật mình kinh hãi nhảy chồm lên vọt về phía trước.

Khúc dây thừng dài không đầy hai trượng. Con ngựa vừa vọt đi, thiếu nữ không tự chủ được bị ngã lăn ra và lôi đi.

Chàng trai thấy thế cả kinh toan chạy theo giải cứu thì lại bị đoàn người bao vây không thể xông ra được. Chàng vội lớn tiếng gọi: Sư muội! Sư muội!...

Thiếu nữ bị lôi đi hơn trượng rồi nàng gắng gượng đứng dậy được nhưng vẫn phải chạy theo ngựa.

Hán tử ngồi trên lưng ngựa ra chiều đắc ý ngựa mặt lên trời cười rộ.

Ngờ đâu giữa lúc ấy trên ngọn cây khác một người nhảy xuống. Người này hạ mình mặt ngựa lên trời, lưng hướng xuống đất, vẩy cả tay chân xuống rất mau.

Hán tử cười ngựa đang ngựa mặt lên cười khanh khách, đột nhiên thấy

người từ trên cây rớt xuống thì không khỏi thộn mặt ra. Hấn xoay tay phóng chuồng ngược lên trúng vào lưng người kia đánh bốp một cái. Nhưng đà xuống cực kỳ trầm trọng, phát chuồng không đẩy nổi người xích ra bên. Bỗng nghe đánh "cắc" một tiếng! Xương bàn tay người kỵ mã bị gãy rời. Đà xuống vẫn tiếp tục đè lên người kỵ mã.

Tiếp theo lại một tiếng cắc vang lên. Xương đầu người kỵ mã cũng bị gãy gập. Vì người đó đang ngửa mặt lên cười nên cái đầu bị gãy như đang treo vào vai.

Người kia đang rơi xuống đột nhiên xoay mình hạ chân chấm đất trước đầu ngựa. Y liền vươn tay không cho nó chạy nữa.

Con ngựa vừa dừng bước thì thiếu nữ cũng dừng lại. Nàng thở lên hồng hộc, mình lấm bết bụi đất. Người nàng cũng xây xát mấy chỗ. Đầu tóc tán loạn trông rất tội nghiệp.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn người kia thì đó là một chàng thanh niên vào trạc hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, toàn thân mặc đồ xám. Chàng cũng đang trông thiếu nữ mà cười rồi chạy gần lại. Khi thanh niên đến trước mặt thiếu nữ, nàng thấy trước mắt mình một làn tinh quang lấp lánh.

Trong lúc chớp mắt này, mắt nàng loé lên mà trên trời vẫn không có ánh chớp. ánh tinh quang vụt tắt, thanh niên đã đứng tùm tùm cười, vẻ mặt rất ung dung. Thiếu nữ cảm thấy người được cởi mở liền cúi đầu nhìn xuống thì ra khúc dây thừng cột nàng đã bị đứt thành ba đoạn rớt xuống đất.

Nàng giật mình kinh hãi cất tiếng hỏi:

Các hạ dùng cách gì để cắt đứt khúc dây này? Thanh niên cười đáp:

Dĩ nhiên tại hạ chặt bằng kiếm.

Thiếu nữ kinh hãi nói:

Các hạ ra kiếm mau quá chừng...

Nàng nói tới đây bỗng ngần người rồi đột nhiên la thất thanh: Các hạ! Các

hạ là Khoái Kiếm Long Oai!

Bốn chữ này vừa thoát ra khỏi cửa miệng thiếu nữ dường như có một lực lượng rất lớn.

Chỉ trong chớp mắt bao nhiêu người đang động thủ với chàng trai đều dừng tay lại. Trong bọn bỗng một người hít lên mấy tiếng còi. Thế là cả bọn tót tấp lên ngựa bảo nhau chạy trốn.

Gã trai rượt theo đả thương hai tên nữa rồi mới quay trở lại bên thiếu nữ. Lúc này thiếu nữ đang khép nép thì lễ nói:

Đa tạ Long anh hùng!

Chàng chưa dứt lời thì gã trai đột nhiên nắm lấy tay nàng kéo lại nói: Sư muội! Chúng ta đi thôi! Gã họ Long này có chi là anh hùng? Thiếu nữ ngăn người ra hỏi:

Sư ca! Long anh hùng đã cứu viện chúng ta mà không được một lời tạ ơn ư? Gã trai trợn mắt lên nhìn Khoái Kiếm Long Oai đáp: Bất quá là y gặp lúc trùng hợp mà thôi. Sớm muộn gì ta cũng phá được vòng vây ra cứu sư muội. Thiếu nữ giậm chân nói:

Long anh hùng! Sư ca của tiểu muội tính tình thẳng thắn nhưng nóng nảy, xin anh hùng đừng trách y.

Long Oai nét mặt thủy chung vẫn tươi cười đáp:

Không sao! Tại hạ bất quá chỉ tiện tay mà thôi, quả chẳng có chi đáng cảm tạ. Hạ cô nương bất tất phải quan tâm.

Thiếu nữ kinh ngạc hỏi:

Sao các hạ biết tiểu muội họ Hạ? Long Oai cười đáp:

Tại hạ vừa nghe một tên giặc kêu: “Hạ Liên Hoa! Ngươi còn chạy nữa không?” Vậy hai chữ Liên Hoa là phương danh của cô nương?

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười gật đầu đáp:

Đúng rồi!

Gã trai ra chiều nóng nảy kéo tay thiếu nữ nói:

Sư muội! Chúng ta đi thôi! Sư phụ đã nói: Gã Long Oai này chẳng ra tuồng gì đâu. Ba năm trước có dịp luận kiếm võ lâm thiên hạ, gã may mắn thắng được lão gia nửa chiêu mà thành danh thiên hạ đệ nhất kiếm thủ. Thực ra chỉ là hư danh mà thôi.

Long Oai nghe nói không khỏi sửng sốt hỏi:

Té ra lệnh sư đã phê bình tại hạ như vậy? Không hiểu lệnh sư là ai? Gã trai ngừng đầu phưỡn bụng đáp:

Sư phụ ta lòng lẫy tiếng tăm đã ba kỳ liên cộng chín năm là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ Kim Kiếm Cái Thiên Hào.

Khoái Kiếm Long Oai đáp:

Té ra là Cái lão anh hùng. Kiếm pháp của Cái lão anh hùng trầm trọng phi thường, bản lãnh hiếm có. Nhưng lão anh hùng phê bình kiếm pháp của tại hạ như vậy là quá khắc nghiệt mà còn là bất công nữa. Nếu kiếm pháp của tại hạ kém cỏi thì trong cuộc đại hội luận kiếm đã chẳng thể nào thắng được lão anh hùng.

Gã trai then đỏ mặt lên nói:

Sư phụ ta nói là chỉ thua người nửa chiêu thì điều chi không ổn. Tháng sau đã đến kỳ luận kiếm. Lão nhân gia nhất định sẽ thắng người và đoạt lại danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất kiếm”.

Khoái Kiếm Long Oai thở dài nói:

Trước nay tại hạ vẫn đem lòng kính trọng Cái lão anh hùng. Thực ra thắng bại là chuyện thường của nhà binh. Ai thua tự nhiên là thua. Không ngờ lão anh hùng lại mất phong độ đến thế.

Gã trai tức quá lớn tiếng hỏi:

Người dám vô lễ với sư phụ ta như vậy? Long Oai lắc đầu đáp:

Không phải là chuyện vô lễ, nhưng lão anh hùng coi trọng hư danh đến thế thì e rằng không phải là chân anh hùng...

Long Oai mới nói tới đây thì gã trai đã nổi giận ùng ùng, tay cầm Kim kiếm đâm về phía trước.

Hạ Liên Hoa kinh hãi la lên: Sư huynh!...

Nhưng nàng chưa dứt lời thì thanh kim kiếm của gã trai phóng tới trước ngực Long Oai chỉ còn cách nửa thước.

Đột nhiên hàn quang xuất hiện rồi nghe đánh choang một tiếng.

Mũi kiếm chỉ vào cổ họng gã trai.

Hạ Liên Hoa đứng ngay bên Long Oai, nhưng chàng rút kiếm ra chiêu mà nàng cũng không trông rõ.

Gã trai bị thanh trường kiếm Long Oai chỉ vào cổ họng rồi, mặt gã lúc đỏ bừng, lúc xanh xám, rồi ??? ??? gã không dám nhúc nhích.

Long Oai tủm tỉm cười nói:

Kiểm pháp của huynh đài đây hãy còn hơi hợt lăm! Gã trai không nói gì chỉ rên lên một tiếng.

Long Oai rút tay về. ánh hàn quang lại xuất hiện. Cạch một tiếng! Thanh kiếm tra vào vỏ. Chàng đưa mắt nhìn về phía đoàn người rút lui nói:

Hạ cô nương! Bọn người là đệ tử bang Trường Thắng. Bang Trường Thắng này

nổi tiếng đa sự, chẳng nên dây với họ. Bang chúa Kim Khô Lôu chẳng những võ

công cao cường lại nhiều thâm mưu nguy kế. Hai vị mà có đi về phía trước thì phải cẩn thận lắm mới được. Hay hơn hết là quanh đường khác mà đi.

Gã trai lớn tiếng:

Ngươi sợ Kim Khô Lôu chứ bọn ta không sợ hấn.

Khoái Kiếm Long Oai không muốn tranh luận với gã chỉ mỉm cười vẫn giữ

thái độ ung dung rồi lạng người đi.

Hạ Liên Hoa đứng ngăn người ra trông bóng sau lưng chàng. Gã trai lấy làm khó chịu hỏi:

Sư muội! Chúng ta đi thôi! Nhìn hạng người như gã làm chi?

Hạ Liên Hoa tức giận đáp:

Sư ca coi thường y nhưng tiểu muội thấy y anh hùng lắm, chứ không giống sư ca.

Gã trai đỏ mặt lên đáp:

Đó là những lời của sư phụ, tưởng sư muội cũng nghe thấy rồi.

Hạ Liên Hoa cúi đầu tiến về phía trước hai bước nói:

Tiểu muội nhận thấy y nói đúng. Tỷ kiếm thua là thua việc gì phải để tâm?

Nếu quả bản lĩnh không bằng người mà chỉ tranh đoạt hư danh thì còn ra nghĩa lý gì nữa...

Gã trai trợn mắt nhìn Hạ Liên Hoa. Hạ Liên Hoa cười hỏi:

Sư ca! Sư ca nhìn gì vậy? Hay là muốn đánh tiểu muội hay chăng? Gã trai nghe nàng nói đâm ra luống cuống ấp úng đáp: Không phải thế! Dĩ nhiên không phải thế!

Rồi hai người cất bước tiến về phía trước.

o O o

Trước cổng lớn sơn son đặt hai con sư tử đá phúc xuống coi có vẻ rất uy võ.

Hai bên cột cổng đề đôi câu đối bằng chữ vàng.

Một bên là:

Trường bá giang hồ xưng hảo hán. Một bên là: Thắng toàn thiên hạ thị anh hùng.

Đây là cổng tổng đàn Bang Trường Thắng.

Ngoài cổng có sau đại hán võ phục ngăn ôm quý đầu đao canh giữ rất

ngghiêm chỉnh.

Khoái Kiếm Long Oai từ từ tiến tới trước bậc đá. Sáu hán tử đồng thanh quát hỏi:

Ai đó?

Long Oai cười mát đáp:

Coi các vị hùng dũng lắm. Nhưng e rằng sẽ có người đến làm cho các vị phải bỏ vía chạy dài.

Sáu hán tử này đứng hai bên, mỗi bên ba người đứng đối diện nhau. Lúc này cả sáu đại hán cùng xoay mình ra nhìn Long Oai.

Long Oai nói:

Tại hạ muốn gặp Kim bang chúa. Xin các vị thông báo giùm cho một tiếng.

Hai gã đứng đầu quát hỏi: Người là ai?

Tại hạ họ Long tên Oai.

Sáu hán tử ngẩn người ra một chút rồi đột nhiên tiến lại vung đao nhằm

Long Oai chém tới, đao phong rít lên veo veo.

Nhưng Long Oai đã liệu trước sẽ có cử động này, người chàng đột nhiên luôn về phía trước.

Bỗng nghe hai tiếng choang choảng vang lên. Chàng đã vào tới trước cổng mà sau thanh đao đều chém vào quãng không. Lúc bọn đại hán dừng lại mới nhìn thấy những dây thao đỏ như máu buộc ở đầu đao đều bị đứt hết.

Cả sáu người sợ quá mặt xám như tro tàn đứng ngây người ra không nhúc nhích. Long Oai cười nói: Sáu vị đã không chịu thông báo vậy tại hạ đành gõ cửa.

Đoạn chàng cầm lấy chiếc vòng đồng trên cánh cửa giật luôn ba cái.

Cánh cổng mở ra. Long Oai nhìn vào thì thấy một cái sân con. Hai bên có đến bốn chục hán tử áo đen tay cầm giáo dài sáng quắc, sắc nhọn phi thường.

ánh hào quang lấp lánh. Những mũi giáo chĩa vào Long Oai chỉ để còn một khe rộng chừng ba thước vừa lọt cho một người đi.

Long Oai nét mặt vẫn ung dung tươi cười. Đường như chàng chẳng buồn để tâm đến cách phòng thủ sâm nghiêm. Chàng dừng lại một chút rồi nhắc lại: Long mỗ muốn vào ra mắt Kim bang chúa!

Bỗng nghe từ trong sảnh đường có thanh âm lạnh lẽo cất lên: Mời các hạ vào đây!

Long Oai vẫn tươi cười đáp:

Cách tiếp khách của bang chúa khá đặc biệt. Chàng vừa nói vừa vọt người lên.

Giữa lúc ấy bốn mũi giáo dài đang lơ ngơ đột nhiên đưa chành chéo lên đâm tới.

Long Oai rung tay một cái đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Rồi chỉ trong chớp mắt cả bốn mũi giáo phía trước phía sau bên tả bên hữu đều bị gãy đứt mà người chàng đã hạ xuống rồi.

Long Oai vừa hạ mình xuống lại lạng người về phía trước. Chàng huy động thanh trường kiếm hai bên mình thành hai luồng kim quang. Thế là mũi giáo tới tấp rớt xuống. Chàng đã xông vào qua cái sân con đứng ngay trước cửa sảnh đường cười hỏi:

Kim bang chúa! Bang chúa chơi trò này chả thú gì cả. Sao bằng ra mặt gặp nhau có hay hơn không?

Thanh âm kia lại vang lên;

Đúng rồi! Đúng rồi! Bất quá tại hạ muốn thưởng thức thần oai về môn Khoái Kiếm của Long anh hùng mà thôi. Quả nhiên kiếm chiêu của Long anh hùng chẳng khác gì gió táp mưa sa, khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng.

Thanh âm đó mỗi lúc một gần lại. Kẹt một tiếng, cánh cửa mở ra. Phía trong là một toà đại sảnh trần thiết toàn là những đồ quý giá. Một người mình mặc

áo đen trước ngực có thêu một cái đầu lâu lấp lánh sắc vàng. Người này đứng ở giữa nhà sảnh đường.

Người áo đen thân hình cao lớn đứng ở chỗ này càng lộ vẻ hiên ngang. Mặt lão xanh lợt nhưng cặp mắt nhoang nhoáng rất tinh thần.

Long Oai chấp tay nói:

Kim bang chúa! Tại hạ mạo muội tới đây, mong bang chúa lượng thứ cho.

Kim Khô Lâu cười hỏi:

Đại giá Long anh hùng quang lâm tề bang từ trên xuống dưới đều lấy làm vinh dự! Không hiểu Long anh hùng tới đây với mục đích gì?

Long Oai ngồi xuống nói:

Kim bang chúa! Buổi sáng hôm nay tại hạ đã đả thương mấy người của quý bang rất lấy làm hối hận.

Kim Khô Lâu cười khằng khặc hai tiếng chứ không nói gì. Long Oai lại nói: Vụ này do môn hạ của Kim kiếm Cái anh hùng cùng bang chúng quý bang có chuyện tranh chấp gây nên. Hai người đệ tử Kim kiếm đã bị quý bang vây đánh rồi bắt mất. Tại hạ muốn xin cho họ, chẳng hiểu bang chúa có vui lòng buông tha họ chăng?

Kim Khô Lâu vẫn cười khô khan hỏi:

Có việc ấy ư? Kim mỗ chưa hay biết gì...

Hà hà! Long Oai cười đáp:

Tại hạ cùng bọn họ chia tay rồi chợt nhớ tới một việc, phải lập tức quay lại đuổi theo, nhưng chưa thấy họ đâu. Khi ấy có một vị bằng hữu của quý bang cho tại hạ hay họ bị bắt rồi.

Kim Khô Lâu hơi biến sắc hỏi: Vụ này...

Lão chưa dứt lời đột nhiên nghe thấy tiếng người huyền não lẫn với tiếng khí giới chạm nhau chát chúa.

Kim Khô Lâu liền dừng lại không nói nữa.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Một cánh cửa rớt xuống. Một người thân thể rất to lớn nhảy vào đại đường.

Người này thân thể khô vĩ, râu trắng phát phơ, đầu báo mắt tròn, khí thế rất uy mãnh. Tay lão cầm một thanh Kim kiếm bản lớn bằng bốn ngón tay. Lúc lão hạ mình xuống đất thì những viên gạch xanh lát dưới đất vang lên những tiếng lạo xạo. Bốn viên bị vỡ tan nát. Người lão vừa đứng vững đã vung tay ra. Mũi kim kiếm rít lên một tiếng vèo chỉ vào mặt Kim Khô Lâu. Lão cất tiếng oang oang hỏi: Hai tên đồ đệ của ta là Phạm Hồng và Hạ Liên Hoa hiện ở đâu?

Lão này chính là Kim Kiếm Cái Thiên Hào. Cái Thiên Hào xuất hiện đột ngột khiến cho Long Oai ngẩn người ra.

Kim Khô Lâu chưa kịp trả lời thì Cái Thiên Hào đã ghéch mắt nhìn Khoái Kiếm Long Oai. Mặt lão bỗng rung động, lão buông tiếng cười lạt nói: Té ra Đệ nhất kiếm thủ cũng ở đây rồi!

Long Oai đáp:

Tại hạ họ Long tên Oai, chứ không phải là Đệ Nhất, tên là Kiếm Thủ.

Cái Thiên Hào bật lên tiếng cười khàn khặc. Trong tiếng cười lạt này một ta nhận ra lão đã căm hận đến cực điểm. Long Oai cũng biết vậy nhưng trong lúc nhất thời chàng không hiểu trong lòng Cái Thiên Hào vì lẽ gì mà giận mình đến thế? Chàng còn nghi ngờ không hiểu lão oán hận mình hay căm hận Kim Khô Lâu?

Cái Thiên Hào vừa cười lạt vừa hỏi:

Té ra giữa Long anh hùng và Kim Khô Lâu đã quen biết nhau. Nếu vậy thì lão phu thất kính mất rồi! Chà chà! Hành động này của Kim Khô Lâu chắc Long anh hùng cũng đã dự phần?

Cái Thiên Hào nói những câu buộc tội người ta một cách rất vu vơ. Nguyên

bang Trường Thắng tuy oai danh hiển hách, nhưng hành vi của họ khiến cho võ lâm bất bình và liệt họ vào hàng đốn mặt. Cái Thiên Hào chỉ trích Long Oai như vậy là một điều rất nghiêm trọng.

Nhưng Long Oai tính tình khoát đạt, không tranh biện với Cái Thiên Hào. Chàng

chấp tay để sau lưng không nói gì.

Lúc này ba mươi lăm người bang Trường Thắng đã ủa vào. Cái Thiên Hào cùng bọn họ liền xảy ra cuộc động thủ. Còn Long Oai và Kim Khô Lâu vẫn tự thủ bàng quang.

Thế kiếm của Cái Thiên Hào rất lợi hại. Thanh kiếm của lão rất trầm trọng. Khi vung lên nó phát ra một luồng bạch quang và rít lên veo veo.

Chỉ trong nháy mắt lão đã thương mười người. Kim Khô Lâu gầm lên một tiếng quái gở. Hấn rung hai tay. Một tay ấn vào sau lưng.

Bỗng nghe lách cách mất tiếng, một cây trúc tiết cương tiên xanh lè bật ra.

Cây cương tiên này có mười bảy đốt đúc bằng sắt nguyên chất. Mỗi đốt dài hai tấc, hình ba cạnh đều sắc bén. Đốt ở đầu nhọn hoắt.

Cây trúc tiết cương tiên ở giữa có một sợi dây sắt xoắn liền vào nhau. Hiển nhiên là một thứ khí giới mềm oặt, nhưng lúc rút chặt sợi dây xoắn thì nó lại trở thành một thứ khí giới cứng nhắc.

Kim Khô Lâu cầm cây cương tiên trong tay xông ngay vào vòng chiến để đánh với Cái Thiên Hào.

Long Oai vẫn hai tay chấp để sau lưng từ từ lùi lại. Chàng lui ra đến gần cửa toan theo cửa lớn rút lui thì đột nhiên sau lưng có tiếng quát:

Định đi đâu?...

Long Oai ra tay rất lẹ. Chàng xoay kiếm phóng ra đâm vào trước ngực người kia. Người kia chưa dứt lời đã té phục xuống lưng Long Oai.

Ngay lúc ấy, một người cầm đao chém tới Long Oai thì vừa lúc người trước nằm phục trên lưng chàng. Vì thế nên nhát đao không đâm trúng lưng chàng mà lại trúng vào người mà Long Oai đã đâm chết.

Long Oai né người đi. Mũi đao của người kia đâm vào xác chết chưa kịp rút ra. Long Oai vung kiếm một cái, trên mặt người kia đã bị rạch hai nhát giao nhau hình chữ thập.

Người kia sợ quá thộn mặt ra. Long Oai quát hỏi: Hai đệ tử của Cái đại hiệp ở đâu?

Khoái Kiếm

Đánh máy: Nguyễn Đạiio Cương

Hồi 2

Vào Phòng Người Đẹp Nhấn Đôi Lời

Người kia sợ quá đáp: ở... ở trong hậu viện. Long Oai ngăn người ra tự hỏi: Bang Trường Thắng bắt người về sao lại giam tại hậu viện? Chẳng lẽ nơi đây lại

không có lấy một căn thạch lao ư?

Người kia sợ quá dĩ nhiên không dám nói dối. Long Oai trầm giọng quát:

Người

dẫn ta đi!

Đồng thời chàng đẩy tay một cái. Người kia ngã chúi về phía trước.

Long Oai lại đá vào mông gã quát:

Đi lên!

Người kia loạng choạng chạy về phía trước.

Long Oai giơ tay lên một cái. Dĩ nhiên tay chàng đã cầm một viên đá lửa.

Chàng

lấy trong túi da hươu ra một nắm lưu hoàng hoả tiêu rồi rồi quẹt lửa thắp vào liêng ra.

Hai tiếng nổ đùng đùng vang dội. Lập tức khói lửa cháy bốc lên. Long Oai lòi

người kia chạy vào hậu viện đến trước một khuôn cửa. Người kia trở vào cửa nói:

ở trong... căn mật thất này.

Long Oai kéo tay người kia đẩy gã đánh bình một tiếng. Cánh cửa mở ra.

Người đó

ngã chúi xuống đất không dậy được nữa.

Long Oai tiện tay lột lấy áo của người kia trùm lên đầu.

Lúc này thế lửa đã bắt đầu cháy mạnh. Tiếng người huyên náo loạn xạ cả lên. Long

Oai toan quát hỏi người kia:

Mật thất ở đâu?

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại. Chàng liền kéo người đó ẩn vào phía sau

cửa thì thấy bóng hai người chạy như bay tới nơi tiền sảnh đến trước một bức

hoạ. Họ mở lật bức hoạ lên thì phía sau là một cái cửa ngầm.

Long Oai nhảy vọt lại. Hai nhát kiếm rít lên veo veo. Hai người kia đã té xuống

đất.

Kiểm quang của Long Oai lại loé lên chém vào khe cửa. Chàng lấy chân đá hất cánh

cửa mở ra. Đồng thời chàng lớn tiếng la:

Cháy cháy! Chạy cho mau.

Chàng vừa la lên đã thấy Phạm Hồng kéo Hạ Liên Hoa từ cửa ngòm chuồn ra. Long

Oai né người sang một bên để hai người không trông rõ mình.

Hai người chạy ra rồi, Long Oai còn nghe tiếng Hạ Liên Hoa hỏi: Không hiểu ai

đã cứu chúng ta?

Phạm Hồng cầu nhàu đáp:

Chẳng nhẽ lại là thằng lỏi Long Oai.

Hai người pha vào đồng khói đen mà chạy xông ra ngoài.

Long Oai mỉm cười rồi chàng theo phía cửa sổ mà chuồn ra. Chàng chạy trên dãy

hành lang thấy bang chúng bang Trường Thắng đang chữa lửa rồi rít. Bỗng nghe Kim

Khô Lâu lớn tiếng hò hét. Từ lúc lửa bốc lên, hấn cũng không động thủ với Cái

Thiên Hào nữa.

Long Oai đi quanh ra bức tường vây phía sau hậu viện rồi tung mình nhảy qua

tường gạch chạy một mạch. Khi chàng quay đầu nhìn lại thì thấy lửa cháy ngất

trời. Chàng chắc mớ lửa này chẳng thiêu rụi được bang Trường Thắng thì cũng làm

cháy mất một nửa.

Phạm Hồng và Hạ Liên Hoa chạy qua đám khói lửa, dọc đường hai người đã sát

thương khá nhiều bang chúng bang Trường Thắng rồi theo cửa chính chạy ra ngoài.

Hai người vừa ra khỏi cửa chính thì gặp Cái Thiên Hào đang huy động Kim kiếm

đánh giết đến mười tên bang chúng bang Trường Thắng. Hai người vừa thấy sư phụ

thì mừng rỡ khôn xiết lớn tiếng gọi: Sư phụ!

Cái Thiên Hào rung tay lên một cái. Chiêu kiếm hót véo một cái mắt nửa mặt của

một tên bang chúng. Lão hô lớn: Chạy đi thôi!

Ba thầy trò cùng theo đường nhỏ mà chạy. Bang Trường Thắng không có ai đuổi

theo.

Chạy chừng được bốn năm dặm ba người mới dừng lại. Cái Thiên Hào trầm giọng hỏi:

Tại sao các ngươi lại gây sự với bang Trường Thắng?

Hạ Liên Hoa vội khoe:

Thưa sư phụ! Lần đầu bọn đệ tử nhờ được Khoái Kiếm Long Oai cứu thoát. Kim Kiếm

Cái Thiên Hào đột nhiên sa sầm mặt hỏi: Ngươi còn nhắc đến thằng lỏi đó làm

chi? Ta vừa thấy gã ở trong tổng đàn bang Trường Thắng. Lúc đó gã đang cười nói

với Kim Khô Lâu. Xem chừng gã cùng đồng bọn với tên ác ma này.

Vẻ mặt Hạ Liên Hoa khác hẳn với sư phụ. Nàng nghe lão bảo Long Oai vừa ở trong

bang Trường Thắng thì hớn hờ tươi cười nói: Té ra y cũng đến đây. Nếu vậy

thì

chính y lại cứu bọn đệ tử thoát hiểm lần nữa.

Phạm Hồng đứng bên chỉ cau mày. Còn Cái Thiên Hào mặt mũi rất khó coi, lão hỏi:

Nói bậy! Các ngươi là đệ tử ủa ta. Sao gã lại cứu các ngươi được?

Hạ Liên Hoa toan nói lại ngập ngừng. Nhưng rồi nàng đánh bạo lên tiếng:

Thưa sư

phụ! Sư phụ giận y. Nhưng y... lại không oán hận sư phụ. Kim Kiếm Cái Thiên Hào

tức mình quay phắt lại. Hạ Liên Hoa sợ hãi cúi đầu xuống.

Phạm Hồng kéo tay áo nàng khẽ nói:

Sư muội! Sư muội đừng nhắc tới gã tiểu tử họ Long nữa.

Hạ Liên Hoa Ngây ngắc quay đi. Phạm Hồng buông tiếng thở dài. Cái Thiên Hào

nói: Chúng ta đi tới thị trấn phía trước để ngủ trọ.

Rồi ba người lại chạy về phía trước. Ba người chạy đi rồi, từ trên ngọn cây bên

đường thấp thoáng có bóng người nhảy xuống. Chính là Khoái Kiếm Long Oai.

Long Oai trông theo bóng sau lưng ba người kia. Lúc này bóng tịch dương đã ngậm

non đoài. Đây trời ráng đỏ. Ba người kia chỉ còn là ba chấm đen nhỏ xíu.

Long Oai trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng tự hỏi:

Ta chạy về phía trước phải chăng để coi bọn bang Trường Thắng có thi hành nguy

kế gì không? Dĩ nhiên ta vì còn nguyên nhân khác. Nguyên nhân đó là Hạ Liên Hoa.

Chàng ngừng đầu trông lên thì bóng tối đã dần dần buông xuống. Trên bầu trời xám

xịt chàng nhìn ánh sao lấp loáng, lại liên tưởng đến cặp mắt xinh đẹp của Hạ Liên Hoa. Rồi chàng băng người chạy đi.

Khi Long Oai tới thị trấn thì trời đã tối mịt. Chàng tìm đến khách sạn thứ ba liền ngó thấy Phạm Hồng. Chàng cúi đầu đi lướt qua gã nhưng gã không nhìn thấy

chàng.

Long Oai cùng vào trọ trong một khách sạn với Phạm Hồng, Hạ Liên Hoa, Cái Thiên

Hào. Chàng nhòm qua cửa sổ ngó ra ngoài thấy Hạ Liên Hoa tóc dài rủ xuống bên

vai, bóng người xinh đẹp ánh vào tờ giấy dán trên cửa sổ. Dĩ nhiên chàng ngó

thấy cả bóng Cái Thiên Hào và Phạm Hồng.

Long Oai cứ ngồi ngẩn người ra nhìn cho đến khi Cái Thiên Hào và Phạm Hồng dời

khỏi phòng, Hạ Liên Hoa đứng dậy thối tắt đèn.

Long Oai bồi hồi trong dạ. Chàng không thắp đèn cũng không đi ngủ vẫn ngồi ngây

ra một chỗ.

Đêm mỗi lúc một khuya. Bốn bề phẳng lặng như tờ. Từ phía xa xa vọng lại tiếng

trống cầm canh nghe càng thêm vẻ băng khuâng.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Long Oai từ từ đứng dậy. Bất thình lình

chàng nhìn thấy một bóng người nhảy xuống giữa sân. Thân pháp người này rất mau

lẹ, khó mà hình dung được.

Bóng người hạ xuống đất rồi chuyển đến một góc sân tối tăm, ánh trăng không soi

tới. Long Oai chưa nhìn rõ mặt họ. Nhưng chàng cũng chẳng cần nhìn rõ mặt cũng

biết họ là ai rồi.

Con người thân pháp đã mau lẹ khinh công lại tuyệt vời thì dĩ nhiên là Thần Hành

Vô ảnh Kim Khô Lâu.

Long Oai từ từ hít một hơi chân khí, miệng lẩm bẩm:

Quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của ta. Hắn đã đến rồi!

Nhưng trong lòng chàng rất lấy làm kỳ vì sao chỉ có mỗi một mình Kim Khô Lâu.

Chàng ngừng đầu nhìn lên nóc nhà xem có bóng người nào mai phục không, nhưng

chẳng thấy một ai cả.

Long Oai còn đang nghi hoặc thì lại thấy một bóng người từ trong nhà chạy ra.

Người này thân hình cao lớn. Chính là Kim Kiếm Cái Thiên Hào.

Kim Kiếm Cái Thiên Hào vừa xuất hiện, Kim Khô Lâu cũng đứng lên rồi cả hai người

cùng vượt tường ra ngoài.

Long Oai ồ lên một tiếng rồi tự nói một mình:

Bọn họ đã ước định đến một nơi nào để tỷ võ. Cái đại hiệp là người chính nhân

quân tử e rằng sẽ mắc mưu Kim Khô Lâu ám toán.
Chàng bước lui bước tới mấy bước rồi vọt lại bên cửa sổ chuồn ra ngoài.
Chàng
nhảy vọt lên mặt tường trông ra xa thấy Cái Thiên Hào và Kim Khô Lâu hai
người
đang chạy lẹ về phía trước.
Long Oai liền rượt theo. Chỉ trong chớp mắt chàng đã chạy được chừng hai
ba dặm
thì đến trước một khu rừng. Cái Thiên Hào và Kim Khô Lâu đã dừng bước
lại ven
rừng.
Long Oai nhìn vào trong rừng chỉ thấy tối mò và yên lặng như tờ, chàng
chẳng
hiểu có người mai phục không.
Long Oai nghĩ thầm:
Hai người quyết chiến tại đây. Nếu Kim Khô Lâu không thi hành gian kế thì
thật
là chuyện lạ nhất thiên hạ. Ta thử xem hắn dùng kế gì để gia hại Cái Thiên
Hào.
Long Oai còn đang ngẫm nghĩ thì thấy Cái Thiên Hào và Kim Khô Lâu cùng
nổi lên
một tràng cười. Tiếp theo hai người lại đưa tay lên vỗ vai nhau.
Long Oai thấy tình hình này không khỏi ngẩn người ra. Chàng lẩm bẩm:
Tại sao hai người lại không có ý gì kinh địch nhau mà tựa hồ như đôi bạn
kết
giao lâu năm? Chẳng lẽ ta nhận lầm người chăng?
Nhưng chàng tới gần coi thì rõ ràng là Kim Kiếm Cái Thiên Hào và Thần

Hành Vô

ảnh Kim Khô Lâu. Hai người một chính một tà chẳng đội trời chung. Ban ngày ở

tổng đàn bang Trường Thắng, họ đã đánh nhau kịch liệt mà sao lúc này lại vỗ vai

cười cười nói nói ra chiều thân mật?

Kim Khô Lâu cất tiếng hỏi:

Cái đại hiệp! Vỡ kịch chúng ta đóng ban ngày có coi được không? Cái Thiên Hào

cười ha hả đáp:

Hay ở chỗ thằng lỏi Long Oai cũng dẫn xác đến được thấy bằng chứng rõ ràng.

Chúng ta chẳng cần phải phao truyền trên chốn giang hồ là giữa Cái mõ và bang

Trường Thắng đã kết mối thâm thù.

Long Oai ẩn mình sau khối đá gần đó nên câu chuyện giữa hai người chàng nghe rõ

ràng từng chữ. Nhưng chàng lại không thể tự tin ở tai mình.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, rất nhiều nghi vấn nổi lên trong đầu óc

chàng. Điều mà chàng không hiểu rõ là lẽ gì Cái Thiên Hào lại muốn cho thiên hạ

biết lão cùng bang Trường Thắng đã kết thâm cừu với nhau?

Dĩ nhiên chàng cũng không thể hiểu được Kim Khô Lâu và Cái Thiên Hào đến đây để

thương lượng việc gì.

Bỗng nghe Kim Khô Lâu hỏi:

Phải rồi! Chắc cũng không biết chuyện Cái đại hiệp và tại hạ đến đây phải không?

Cái đại hiệp! Kim mỗ đã nghĩ kỹ rồi ngoại trừ cách chúng ta đồng mưu với nhau

thì chẳng còn biện pháp thứ hai nào khả dĩ đối phó với thằng lỏi đó được.

Kim Kiếm Cái Thiên Hào gật đầu đáp:

Đúng thế!

Long Oai nghe tới đây lòng chàng không khỏi chấn động. Kim Khô Lâu lại nói: Cái

đại hiệp! Ba năm trước đây đại hiệp thua gã nửa chiêu thành ra mất danh hiệu

“Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thủ”. Người võ lâm ai cũng lấy làm tiếc cho đại hiệp.

Kim Kiếm Cái Thiên Hào hậm hực đáp:

Đúng thế!

Kim Khô Lâu lại bật cười khanh khách nói:

Bây giờ không sợ nữa. Chỉ cần sao đả thương thằng lỏi đó rồi thì còn ai là đối

thủ với đại hiệp nữa?

Kim Kiếm Cái Thiên Hào nghe Kim Khô Lâu nói vậy nổi lên tròng cười rộ.

Nhưng

tiếng cười đó có đượm mùi chua chát.

Long Oai nấp sau tảng đá lớn, trái tim đập thình thình... Bây giờ chàng hoàn toàn hiểu rõ rồi.

Cái Thiên Hào và Kim Khô Lâu thương lượng với nhau để đối phó với chàng. Mục

đích của bọn họ là làm cho chàng không động thủ được nữa để tranh lấy cái hư

danh làm người đệ nhất thiên hạ.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, bầu nhiệt huyết trong trái tim Long Oai

sùi lên sùng sục. Cơ hồ chàng không nhẫn nại được muốn đứng phắt dậy để nói

huych toẹt lổi lằm của Cái Thiên Hào. Nhưng chàng nhìn ra dưới ánh trăng thấy vẻ

mặt có điều khác lạ, chàng liền thay đổi chủ ý không ra mặt nữa. Chàng thấy Cái

Thiên Hào ngấm ngầm cấu kết với Kim Khô Lâu là một điều vô sỉ hèn hạ.

Nên biết chàng đi theo dõi đây là sợ Kim Khô Lâu dùng nguy kế để gia hại Cái

Thiên Hào. Té ra hai người họ lại liên thủ với nhau dùng nguy kế để đối phó với

chàng. Bây giờ trong lòng chàng không căm hận Cái Thiên Hào mà chỉ đáng thương

cho lão!

Cái Thiên Hào chín năm liền đoạt được ngoại hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thủ,

nhưng cái hư danh đó đã làm hại lão khiến lão thành người đệ hèn.

Long Oai còn hiểu rõ Cái Thiên Hào giận chàng lắm rồi tức lây cả đến Phạm Hồng.

Chàng không muốn nghe thêm nữa, liền len lén chuồn ra khỏi phía sau tảng đá lớn

rồi chạy vọt đi.

Chàng muốn trở về khách sạn trước Cái Thiên Hào nên không ở lại nghe tiếp câu chuyện giữa lão và Kim Khô Lâu. Giả tử chàng tiếp tục nghe nữa thì e rằng sự không phải chỉ có thế mà thôi.

Long Oai hành động rất thận trọng nên Kim Khô Lâu và Cái Thiên Hào tuy tai mắt linh mẫn mà không phát giác ra được.

Kim Khô Lâu lại nói:

Bọn thủ hạ của Kim mỗ đưa tin cho hay thằng lỏi kia hiện trú ở toà khách sạn thị trấn trước mặt và gã cùng trợ trong một khách điểm với Cái đại hiệp.

Cái Thiên Hào giật mình kinh hãi hỏi:

Thế ư? Vậy để Cái mỗ tìm cách dẫn dụ gã ra đây mới được. Kim Khô Lâu cười nói:

Cái đó đại hiệp bất tất phải quan tâm. Gã đã phóng hoả đốt tổng đàn bang Trường Thắng. Bang chúng bản bang phải đả thương gã để báo thù đó là đạo lý chí công.

Có như thế thiên hạ mới không hoài nghi Cái đại hiệp cũng tham dự vào vụ này.

Cái Thiên Hào lại nổi lên một tràng cười nói:

Nếu vậy thì tại hạ sẽ tạ ơn trăm lạng hoàng kim, nhất định không nói sai lời.

Kim Khô Lâu cười nói: Cái đại hiệp đừng nói như vậy làm tổn thương đến tình bằng hữu.

Cái Thiên Hào ngập ngừng nói: Cái đó... Cái đó...

Kim Khô Lâu lại cười nói:

Cái đại hiệp hãy khoan tâm! Dĩ nhiên Kim mỗ không đem tình bằng hữu giữa hai

chúng ta nói với ai đâu. Chúng ta chỉ ngấm ngấm đi lại để hưởng ứng với nhau là được.

Cái Thiên Hào cả mừng vội nói: Chính thế! Chính thế!

Kim Khô Lâu lại nói:

Anh em bản bang vẫn lưu ý hành động của Long Oai. Kim mỗ tưởng chúng ta hạ thủ

ngay đêm nay thì hơn. Cái đại hiệp bất tất trở về khách sạn. Tại hạ cho đại hiệp

tắm mặt nạ này mà đeo.

Kim Khô Lâu nói rồi móc trong bọc ra một tấm mặt nạ đưa cho Cái Thiên Hào. Cái

Thiên Hào đeo mặt nạ vào mặt mũi biến thành người rất hung dữ.

Kim Khô Lâu lại hỏi:

Cái đại hiệp cần đổi cả khí giới. Đại hiệp có thể dùng thanh đao ba mũi được không?

Cái Thiên Hào đáp:

Thanh đao ba mũi cũng thuộc một loại với kim kiếm, tại hạ dùng rất tiện.

Kim

Khô Lâu nói: Cái đại hiệp! Đêm nay sau khi thành sự thì tháng sau đại hiệp đã

ngấm ngấm trở nên Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thủ rồi.

Lúc này Cái Thiên Hào hít mạnh một hơi rồi thở phào một cái. Lão nghĩ

thầm:

Đúng thế! Đêm nay thành sự rồi thì danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thủ về tay

mình chứ còn ai vào đây? Mình phải mất bao nhiêu công trình mới có ngày nay.

Nhắc lại Long Oai vọt người đi như bay chạy về thị trấn nhảy vượt qua bức tường

vây hạ mình xuống sân. Chàng dừng lại một chút rồi đi tới trước cửa sổ phòng của

Hạ Liên Hoa. Chàng dơ ngón tay lên búng vào tờ giấy dán cửa hai cái rồi khẽ cất

tiếng gọi: Hạ cô nương!

Lập tức Hạ Liên Hoa ở trong phòng cất tiếng hỏi lại:

Ai đó?

Long Oai vội đáp:

Tại hạ là Long Oai có mấy lời khẩn yếu nói với Hạ cô nương. Hạ Liên Hoa ra

chiều bồi rồi ngập ngừng: Tiểu muội... ra đây...! Té ra là Long Oai anh hùng...

Nguyên trong lòng nàng vẫn bồi rồi từ trước. Nàng chưa từng nhắm mắt ngủ đi.

Trong bóng tối nàng dương mắt lên muốn xoá bỏ hình ảnh Long Oai trong đầu óc mà

không thể được. Bỗng nhiên nàng nghe thanh âm chàng vọng lên ở ngoài cửa mà là

sự thực chứ không phải mộng ảo thì trách nào nàng chẳng hoang mang?

Long Oai hạ thấp giọng xuống hỏi:

Hạ cô nương! Tại hạ muốn vào. Chẳng hiểu... có tiện không?

Hạ Liên Hoa tâm tình bối rối, nàng vội vàng vén tóc lên, mặc áo vào đáp:

Được... Tiểu muội...

Rồi nàng rút then mở cửa.

Long Oai tiến vào. Hạ Liên Hoa lùi lại mấy bước, không biết nói thế nào.

Long

Oai hỏi ngay: Hạ cô nương! Vừa rồi Cái đại hiệp cùng một người nữa ở đây ra đi.

Cô nương có biết không?

Hạ Liên Hoa ngơ ngác hỏi lại:

Gia sư đi cùng một người nữa ư? Phải chăng người đó là sư ca của tiểu muội tên

gọi Phạm Hồng?

Long Oai lắc đầu đáp:

Không phải đâu. Lão gia đi cùng với Kim Khô Lâu. Hạ Liên Hoa giật mình kinh hãi

nói:

Thế thì hồng bát! Nhất định hấn ước hẹn cùng gia sư tới một nơi nào để quyết

đấu không khéo gia sư mắc phải gian kế hấn mất.

Long Oai nhăn nhó cười nói:

Hạ cô nương! Tại hạ cũng tưởng thế mới rượt theo. Nhưng không ngờ kết quả lại

ra ngoài sự tiên liệu của mình.

Hạ Liên Hoa ngẩn người ra hồi lâu. ánh trăng lọt qua cửa sổ chiếu vào nét mặt

xinh đẹp của nàng lộ ra vẻ bàng hoàng. Nàng hỏi: Chuyện đó thế nào?

Long Oai thở dài đáp:

Lệnh sư cùng Kim Khô Lâu hai người bàn nhau hợp lực đả thương tại hạ để đến kỳ

luận kiếm dưới trăng sắp tới tại hạ không tham gia được. Mục đích là để lệnh sư

đoạt lại danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm.

Hạ Liên Hoa chấn động tâm thần. Nàng run lên hỏi:

Phải chăng Long anh hùng... thù dệt nên chuyện này... để mạt sát gia sư?

Thực ra nàng không tin lời Long Oai là một điều khó chịu cho nàng. Nhưng nàng đã

cảm thấy sư phụ cùng sư ca có một thái độ không tốt với Long Oai. Chính cái đó

khiến nàng bồn khoăn cả nửa đêm không nhắm mắt.

Nàng cảm thấy như bị một điều gì đó oan ức đè nặng trĩu. Khoé mắt trong suốt của

nàng long lanh ngấn lệ.

Hạ Liên Hoa vội quay đầu nhìn bóng mình in vào tấm giấy in vào trên cửa sổ rồi

hỏi: Long Oai anh hùng nói hết chưa?

Long Oai ra chiều đau đớn đáp:

Cái đại hiệp oai danh vang lừng võ lâm mà lại vì một chút hư danh đi liên thủ

với Kim Khô Lâu làm một việc thật đáng buồn. Kim Khô Lâu là hạng người

nào thiên

hạ đều biết cả. Tại hạ e rằng Cái đại hiệp dấn thân vào đồng bùn lầy khó mà rút

chân ra được, rồi còn có ngày sẽ bị hấn ám toán.

Hạ Liên Hoa trợn mắt lên ngần ngừ hỏi:

Long anh hùng nói thật chẳng? Anh hùng không bịa ra chứ?

Long Oai nhún nhó cười đáp:

Ba năm trước tại hạ đi dự đại hội luận kiếm chẳng qua là nhân khi cao hứng nhất

thời. Danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm đối với tại hạ không nghĩa lý gì. Có hay

không cũng vậy mà thôi.

Hạ Liên Hoa nghe nói lẩm nhẩm gật đầu. Long Oai lại nói:

Chỉ lát nữa lệnh sư sẽ trở về. Cảm phiền cô nương chuyển bẩm lão gia là tại hạ

sẽ không tham dự vào cuộc tỷ kiếm vào tháng tới. Kiếm pháp của lão gia đã đến độ

siêu quần thì người đệ nhất dĩ nhiên là về tay lão gia, xin lão gia đừng chung đụng với hạng người như Kim Khô Lâu mà nên chặt đứt mối giao tình với hấn.

Hạ Liên Hoa gật đầu không nói gì nữa. Long Oai đứng dậy chấp tay thi lễ:

Hạ cô

nương! Tại hạ... Tại hạ xin đi đây! Chàng từ từ tiến ra cửa phòng.

Hạ Liên Hoa ngáp ngừng hỏi:

Long anh hùng đi đâu bây giờ?

Long Oai vẫn đứng quay lưng về phía nàng bốp tay đáp:

Tại hạ bốn bề không nhà đi đâu cũng được. Vì chính tại hạ cũng không biết

ở đây

ra rồi đi về phương nào?

Hạ Liên Hoa nói:

Long anh hùng hãy khoan! Tiểu muội còn có điều muốn nói.

Long Oai xoay mình lại. Hai người trầm lặng đứng đối diện. Hồi lâu, Long Oai mới

cất tiếng hỏi: Hạ cô nương có điều chi xin cứ nói?

Hạ Liên Hoa nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

Long anh hùng dời khỏi nơi đây ư?

Long Oai gật đầu đáp:

Đúng thế!

Hạ Liên Hoa cúi đầu ngập ngừng hỏi:

Tiểu muội... muốn tiễn chân anh hùng một quãng đường được chăng? Long Oai vội

đáp:

Dĩ nhiên là được. hỡi ôi, đáng tiếc là Hạ cô nương có đưa chân tại hạ rồi cũng

phải chia tay.

Hạ Liên Hoa trống ngực đánh thành thành. Nàng hiểu ý tứ câu nói của Long Oai nên

trong lòng hồi hộp, vừa cao hứng lại vừa băng khuâng.

Long Oai lại lẳng lặng đứng nhìn nàng lúc nữa rồi mới cất bước ra ngoài. Hạ Liên

Hoa theo sau chàng. Hai người rất thông thả mà chẳng nói câu nào. Hai người đi

về phía nam thị trấn, bỗng thấy bên đường có một rặng cây mà cây nào cũng

kỳ

hình quái trạng.

Khoái Kiếm

Đánh máy: Nguyễn Đại Oanh

Hồi 3

Trong Rừng Sâu Hào Kiệt Chịu Thảm Hình

Hai người đi chừng vài dặm, Hạ Liên Hoa bỗng thở dài nói:

Long anh hùng! Tiểu muội thật không ngờ gia sư lại hám danh đến thế! Khi
lão gia

trở về tiểu muội nhất định sẽ xin lão gia đừng về phe Kim Khô Lâu.

Long Oai gật đầu nói:

Hạ cô nương! Cô nên trở gót thôi! Tại hạ sẽ đi kiếm Kim Khô Lâu để cảnh
cáo hắn

không được uy hiếp Cái đại hiệp.

Hạ Liên Hoa ngơ ngẩn nhìn chàng một lúc rồi ngập ngừng nói:

Long anh hùng... nên coi chừng!

Long Oai không nói gì nữa. Nhưng bàn tay hai người không biết đã nắm lấy
nhau từ

lúc nào. Tuy không ai nắm chặt mà trong lòng đã cảm thấy êm ái khác
thường!

Long Oai đứng ngẩn người ra nhìn bóng sau lưng Hạ Liên Hoa mất vào
bóng đêm rồi

mới cất bước chạy về phía trước.

Chàng chạy đi chưa được bao lâu, bỗng nghe có tiếng vó ngựa từ phía sau chạy tới.

Long Oai vội quay đầu nhìn lại thì thấy một đám đèn đuốc đang di động tiến về

phía trước. Phía sau đèn đuốc tiếng vó ngựa vẫn vang lên. Chàng chỉ trong chớp

mắt, ba mươi lăm người kỵ mã đã chạy gần tới nơi.

Hai con ngựa đen chạy trước bỗng dừng bước lại và còn cách Long Oai rất gần. Hai

hán tử ngồi trên lưng ngựa trầm giọng nói:

Long anh hùng! Kim bang chúa bên tiện bang mời anh hùng vào mé tây khu rừng kia

để cùng nhau tương hội.

Long Oai cười lạt nói:

Phải chăng các vị là người của bang Trường Thắng? Tại hạ đang muốn kiếm Kim bang

chúa đây.

Thực ra Long Oai muốn đi gặp Khoái Kiếm vì chàng biết Cái Thiên Hào không phải

là người làm việc bại hoại. Tiếng hào hiệp của lão đã lấy lòng chứ không phải

hoàn toàn là người ham chuộng hư danh. Chắc lão nghe lời Hạ Liên Hoa rồi trong

lòng sẽ hối hận vô cùng mà tuyệt giao với Kim Khô Lâu ngay.
Còn Kim Khô Lâu thì khó mà lường được. Tuy Cái Thiên Hào đã cùng hắn bày mưu tính kế rồi nhưng không chừng hắn lại đem việc này phô trương ra ngoài để uy hiếp lão. Vì thế mà Long Oai muốn đi gặp Kim Khô Lâu nếu còn tìm chuyện rắc rối với Cái đại hiệp thì Khoái Kiếm Long Oai nhất định không chịu bỏ qua. Long Oai chưa biết Kim Khô Lâu đã định kể từ đêm nay hành động gì, đồng thời Hạ Liên Hoa không có cơ hội để chuyển đạt lời dặn của chàng đến tay Cái Thiên Hào.

Long Oai từ từ tiến lại gần hai người cưỡi ngựa đen nói:
Hai vị có đi về mé tây rừng không? Nếu có cho tại hạ mượn một con ngựa. Hai người kia bật lên tiếng cười quái gở dừng cương lại. Hai con ngựa đen hí lên một tiếng dài rồi đứng thẳng lên như người.

Long Oai đứng ở trước ngựa thành ra bốn vó ngựa cùng chồm lên toan đạp xuống chàng.

Bỗng nghe hai người trên lưng ngựa đồng thanh quát: Người muốn có ngựa thì ra tay mà cướp lấy.

Long Oai thấy bốn chân ngựa toan đạp vào mình. Chàng vội hạ mình xuống lẩn mình tránh ra ngoài.

Hai người trên ngựa đưa bốn tay lên. Những tiếng veo veo vang lên không ngớt.

Mười mấy mũi truy thủ nhằm liệng vào người chàng nhưng lúc chàng lăn mình dưới

đất đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Kiếm quang lấp loáng, đồng thời những tiếng

choang choảng vang lên mười mấy lưỡi truy thủ bị gạt văng đi.

Long Oai nhảy xổ vọt lên về phía trước ngựa đen.

Vừa thấy kiếm quang loé lên. Một hán tử ngồi trên lưng ngựa liền bị té nhào.

Long Oai nhảy phóc lên lưng ngựa. Đồng thời chàng đưa kiếm trở vào cổ họng gã

hán tử kia.

Hán tử sợ hãi thất sắc, buông ngay hai tay xuống không dám nhúc nhích.

Long Oai

cười ha hả nói: Ta chỉ cần một con là đủ rồi.

Chàng rút tay về. Thanh trường kiếm loé lên rồi đánh cách một tiếng, chàng đã

tra kiếm vào vỏ. Đoạn chàng giật cương cho ngựa chạy nhanh về phía tây.

Long Oai phóng ngựa đi rồi, ba mươi lăm tên kỵ mã đều cầm đèn đuốc rầm rập chạy

theo sau.

Chạy được hơn mười dặm thì thấy phía trước tối sầm lại. Mọi người đã đến khu

rừng. Long Oai giục ngựa chạy vào rừng. Ba mươi lăm người vào theo. Đóm đuốc

sáng rực như ban ngày.

Long Oai ngồi trên lưng ngựa hú lên một tiếng dài. Chàng la lên: Kim bang

chúa!

Tại hạ đã đến đây! Bang chúa ẩn ở chỗ nào?

Long Oai vừa dứt lời bỗng nghe thanh âm Kim Khô Lâu ở phía trước đáp lại: Kim

mỗ ở đây!

Long Oai vừa né mình xuống ngựa, bỗng nghe vù một tiếng. Một người từ trên cây

nhảy xuống mau lẹ dị thường. Đồng thời kiếm quang loé lên rồi nghe đánh chát một

tiếng. Con ngựa đen gầm lên một tiếng thê thảm.

Nguyên Kim Khô Lâu vừa nhảy xuống vừa cầm cây tiên nhằm đâm xuống Long Oai.

Long Oai đã nghe tiếng kiếm phong vội nhảy xuống ngựa. Kim Khô Lâu không kịp thu

roi về. Cây tiên mười bảy đốt đâm xuyên qua yên ngựa cắm vào sâu đến một nửa.

Con ngựa vừa gầm lên, bốn vó đã khụy xuống rồi ngã lăn ra. Kim Khô Lâu xô người

về phía trước, nên thu tiên về không kịp.

Long Oai rung tay một cái. Thanh trường kiếm của chàng đã đập vào đầu hấn. Hấn

vội nhún thấp người xuống, nhưng Long Oai cũng hạ thấp tay thanh kiếm của chàng

vẫn đề lên đầu hấn. Thanh trường kiếm này không nặng lắm mà áp lực của Long Oai

cũng nhẹ thôi. Tuy nhiên Kim Khô Lâu tưởng chừng như đầu mình bị vật nặng hàng

trăm cân đè ép.

Dưới ánh đèn đuốc ai cũng nhìn thấy hấn sợ tái mặt.

Ba mươi lăm người kia thấy tình trạng này đều thộn mặt ra. Chỉ trong khoảnh khắc

ngoài tiếng Kim Khô Lôu thở hồng hộc, tuyệt không có tiếng động nào khác.

Long Oai cười lạt nói:

Kim bang chúa! Phát tiên vừa rồi của các hạ lực đạo mạnh đấy chứ?

Con ngựa đen lúc này đã chết rồi. Kim Khô Lôu đảo mắt nhìn quanh. Hấn vốn là tay

cao thủ bậc nhất, nhưng lúc này da thịt cứng đờ, mồ hôi nhỏ giọt từ trên trán xuống.

Hấn thở hồng hộc nói:

Long anh hùng... hãy nương tay cho!

Long Oai cười khanh khách nói:

Kim bang chúa! Tại hạ có mấy câu muốn nói mong các hạ nghe theo! Kim Khô Lôu

nhăn nhó cười đáp:

Long anh hùng có điều chi dạy bảo tại hạ cũng xin nghe theo.

Long Oai cười nói:

Dĩ nhiên trước tình trạng này bang chúa không dám phản đối, nhưng chỉ sợ nâng

kiếm lên rồi bang chúa lại quên khuấy đi mất. Vậy tại hạ cần lưu lại một ký hiệu

thì bang chúa mới nhớ được.

Người võ lâm nói lưu ký hiệu tức là vạch vào người đối phương một dấu vết gì đó.

Kim Khô Lâu làm gì chẳng hiểu? Hấn nhăn nhó cười nói:

Long anh hùng nhẹ tay cho.

Long Oai trở vào mũi Kim Khô Lâu. Kim Khô Lâu run bắn người lên áp úng:

Long anh hùng! Cái mũi này...

Long Oai cười hỏi:

Bang chúa không muốn ta cắt mũi thì để ta cắt tai chăng?

Kim Khô Lâu mồ hôi toát ra như tắm không nói nên lời.

Long Oai cười ha hả nói:

Tại hạ tưởng đêm nay bang chúa không muốn nghe lời. Thôi được! Tại hạ chỉ hót

một mảng tóc gọi là để cảnh giới các hạ một chút.

Chàng chưa dứt lời đã xoay lưỡi kiếm xẻo một mảng da đầu Kim Khô Lâu từ trên

đỉnh đầu xuống đến mang tai rồi chàng dừng kiếm lại.

Long Oai lại cười thu kiếm về vẫy tay một cái nói: Mời bang chúa dậy đi!

Kim Khô Lâu lại ngẩn người ra một lúc rồi lồm cồm đứng dậy rút cây cương tiên ở

sau lưng ra.

Long Oai trầm giọng nói:

Kim bang chúa! Tại hạ muốn rằng bang chúa...

Chàng chưa dứt lời, nét mặt Kim Khô Lâu đang lợt lạt bỗng lộ vẻ hung ác, lớn

tiếng quát:

Các ngươi còn chờ gì nữa mà chưa động thủ?

Tiếp theo tiếng quát, hấn quát cay cương tiên đánh véo một cái vào trước ngực

Long Oai. Nhưng thân thủ Long Oai mau lẹ phi thường. Cây cương tiên vừa đánh tới

nơi thì ánh kiếm đã loé lên hót vào cổ tay đối phương.

Kim Khô Lâu rút vội tay về. Kể ra lúc Kim Khô Lâu rút tay về mà Long Oai lại

phóng kiếm công kích thì hấn khó lòng thoát được. Nhưng đồng thời từ trên ngọn

cây một người nhảy vèo xuống.

Người này đeo mặt nạ, tay cầm thanh đao ba mũi, chân chưa chấm đất đã phóng đao

chém liên. Thanh đao vừa vung lên, đo phong rít đánh véo một cái thế mạnh khôn

tả.

Trong lúc chớp nhoáng này, thanh kiếm của Long Oai còn phóng ra ngoài.

Chàng

không khỏi run lên vội thu kiếm về.

Trường kiếm đụng vào thanh đao ba mũi bật lên tiếng choảng rùng rợn.

Thanh đao có một luồng lực đạo trầm trọng đè được thanh trường kiếm xuống chừng

hai tấc thì giữa lúc ấy, Kim Khô Lâu quát lên một tiếng quái gở. Cây cương tiên

đã nhắm lưng đâm tới.

Long Oai vội né tránh. Tuy thân pháp cực kỳ mau lẹ mà vạt áo sau lưng chàng cũng

bị cương tiên đâm đánh roạc một tiếng, rách một vệt dài, da thịt chàng cũng bị

vết thương, máu tươi ứa ra.

Long Oai gạt một đao của người che mặt rồi liền biết ngay lão chẳng phải ai xa

lạ mà chính là Cái Thiên Hào. Lòng chàng chấn động kinh hãi vô cùng.

Long Oai cảm thấy vết thương ở sau lưng đau buốt và biết mình đang lâm vào tình

trạng rất nguy ngập.

Ba năm trước chàng động thủ cùng Cái Thiên Hào đã biết kiếm pháp lão trầm trọng

phi thường. Chàng nhờ ở thủ pháp mau lẹ hơn một chút nên mới thắng lão nửa chiêu

mà thôi.

Bây giờ ngoài Cái Thiên Hào lại còn Kim Khô Lâu mà võ công họ Kim cũng sít soát

Cái Thiên Hào. Hai tay cao thủ hạng nhất mà giáp công thì chàng địch lại thế nào

được?

Long Oai liền co mình lại nhảy vọt ra ngoài một bước lớn tiếng quát:

Lão...

Chàng muốn lật tấm mặt nạ trên mặt Cái Thiên Hào nhưng vừa kêu lên một tiếng

“lão ” thì trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng nhớ tới Cái Thiên Hào và Kim Khô

Lâu bàn kín với nhau đã thương mình chứ không có hại đến tính mạng. Nếu chàng

kêu tên họ lão ra thì e rằng lão biết chàng đã hiểu chuyện bí mật và lão vì giữ

thanh danh không để chuyện âm mưu đê hèn đồn đại ra ngoài, tất giết chàng

đi để

bịt miệng.

Long Oai liền đổi giọng hỏi:

Lão là ai?

Cái Thiên Hào chỉ sợ Long Oai nhận ra lão. Bây giờ lão nghe chàng hỏi vậy mới

yên lòng. Dĩ nhiên lão không lên tiếng, chỉ vung thanh đao ba mũi đâm tới.

Long Oai muốn thừa cơ trốn chạy nhưng bốn người bang Trường Thắng vây kín vòng

trong vòng ngoài, mà bản lãnh Cái Thiên Hào không phải tầm thường. Mỗi chiêu

thức của lão đều có sức nặng muôn cân như sấm sét. Nếu Long Oai định tẩu thoát

thì kiếm chiêu khó lòng phát huy mà chàng sẽ bị thất bại.

Chàng liền miễn cưỡng nghinh địch. Kể ra nếu chàng đối phó với một mình lão Cái

Thiên Hào thì bản lãnh có thừa, nhưng trừ thế đao mãnh liệt của Cái Thiên Hào

lại còn Kim Khô Lâu đứng bên. Hắn chuyển động thân hình không ngớt nhằm chỗ hở

để

tấn công.

Cây cương tiên trong tay Kim Khô Lâu vừa cứng vừa mềm, chiêu số không nhất định,

thực khó nổi đề phòng.

Ba người cùng động thủ chừng được ngoài hai chục chiêu thì Long Oai bị mấy vết

thương. Chàng nghĩ thầm: Cái Thiên Hào đã không có ý giết mình, vậy mình chỉ

cần đối phó với Kim Khô Lâu xong rồi sẽ tính.

Nguyên chính thức đánh nhau với Cái Thiên Hào, song sau khi quyết định chủ ý

rồi, chàng xoay mình lại một cách đột ngột rồi phóng ba chiêu kiếm veo veo nhằm

đánh vào Kim Khô Lâu. Ba thế kiếm này rất lợi hại, bức bách hấn phải lùi lại.

Hấn bị trúng kiếm vào bả vai. Nhát kiếm rạch thành một đường cong từ vai xuống

cánh tay khiến cho hấn phải buông tay. Cây cương tiên rớt xuống đất đánh keng

một tiếng.

Long Oai đang lúc mừng thầm thì bị Cái Thiên Hào vung đao chém trúng đùi bên

trái chàng.

Cái Thiên Hào vừa rút đao về, máu trên đùi Long Oai tuôn ra như suối.

Long Oai bị nhát đao chém rất nặng phải khuỵu chân xuống đất khó lòng đứng dậy

được.

Kim Khô Lâu cúi xuống lượm cương tiên lên rồi trở đầu tiên vào mặt Long Oai hỏi:

Long anh hùng! Anh hùng còn muốn nói gì nữa không?

Nhưng hấn chưa dứt lời thì Long Oai đã xoay tay huy động thanh trường kiếm. Bỗng

nghe tiếng choang một tiếng. Làn kiếm quang trượt theo cây tiên đâm vào cổ tay

Kim Khô Lâu.

Kim Khô Lâu giật mình kinh hãi vội rút tiên về.

Long Oai tuy bị thương ở đùi nhưng tay kiếm không bị chậm chút nào.

Khoái Kiếm

tuy đã thu tay về thật lẹ mà cũng bị mũi kiếm đâm trúng. Cây cương tiên hấn cầm

trong tay lại rớt xuống đất lần nữa.

Giả tỷ lúc này chỉ có một mình Kim Khô Lâu thì dù Long Oai có bị thương nặng ở

chân không đứng dậy, Kim Khô Lâu cũng khó lòng tiến vào gần chàng được. nhưng

giữa lúc chàng đâm vào cổ tay Kim Khô Lâu thì Cái Thiên Hào khoa chân đá vào sau

lưng chàng.

Long Oai phần thì bị thương, phần phải tấn công Kim Khô Lâu, chẳng có cách nào

tránh được phát đá này.

Bỗng nghe đánh bình một cái! Đòn cước đá đá trúng lưng Long Oai khiến chàng chúi

về phía trước. Mắt nẩy đom đóm rồi tối sầm lại.

Chàng cố cựa cạy để ngồi dậy nhưng lúc ấy đã bị nội thương rất trầm trọng, chàng

tưởng chừng trời đất xoay chuyển, toàn thân không còn chút sức lực nào nữa.

Kim Khô Lâu lùi lại một bước cúi xuống lượm cương tiên rồi quất đánh véo

một cái

nhằm đập vào đầu Long Oai.

Long Oai chẳng thể nào tránh được phát roi này vì người chàng đã hôn mê nằm lẩn

dưới đất không nhúc nhích.

Nhưng cây cương tiên mới đập xuống nửa vời thì đột nhiên lưỡi đao ba mũi đưa

chênh chếch ra. Cây cương tiên đụng vào thanh đao bật lên một tiếng choang.

Cái Thiên Hào đưa đao ra ngăn cản Kim Khô Lâu rồi nói: Chúng ta theo như kế

hoạch đã định làm.

Kim Khô Lâu không chịu thu tiên về, hấn đáp:

Cái đại hiệp! Kiếm pháp của thằng lỏi này thật là ghê gớm! Nếu để hấn sống tất

thành mối Long Oai tâm phúc.

Cái Thiên Hào nở một nụ cười khô khan hỏi:

Chúng ta chặt nam đầu ngón tay gã đi thì gã sẽ thành phế nhân còn sợ gì nữa?

Kim Khô Lâu liền thu tiên về cất tiếng hô: Bắt lấy gã!

Lập tức hai tên đệ tử bang Trường Thắng lấy ra một hình nhân bằng gỗ cao vừa

bằng người thật. Hình nhân này hình chữ thập có dùi nhiều lỗ tròn và xỏ qua những sợi gân bò tằm dẫu.

Kim Khô Lâu nở nụ cười danh ác nói:

Cột gã vào và nhớ cột mười đầu ngón tay của gã để ta dùng vào việc luyện phi

diệp tiêu.

Mấy tên đệ tử bang Trường Thắng nhắc Long Oai lên rồi một tên nắm lấy tóc chàng

kéo lên đặt vào hình nhân bằng gỗ. Một tên khác dùng gân bò cột cổ chàng lại.

Còn mấy tên cột chân tay hoặc cột chân chàng vào hình nhân.

Sau cùng chúng lại cột mười đầu ngón tay chàng riêng ra từng ngón một vào giá

gỗ.

Kim Khô Lâu lại nói:

Lấy thùng nước lạnh tưới vào mặt cho gã tỉnh lại.

Mấy tên đệ tử té nước lạnh vào mặt Long Oai. Chàng hồi tỉnh giương mắt lên nhìn.

Chàng thấy Kim Khô Lâu đứng ở phía trước cách chừng ba trượng. Trong tay hắn cầm

một nắm ám khí quái dị.

Nắm ám khí này có hơn chục miếng mỏng như giấy buộc vào với nhau dài chừng nửa

tấc, và phát ra bạch quang lấp lánh, cạnh sắc dị thường. Đó là phi diệp tiêu.

Kim Khô Lâu tay trái cầm mười hai lá phi diệp tiêu. Ngón tay cái bên mặt đặt vào

lá phi diệp tiêu trên nhất.

Kim Khô Lâu thấy Long Oai hồi tỉnh rồi liền cười khẩy nói:

Long Khoái Kiếm! Các hạ nên nhận lấy số mạng.

Long Oai liền nhắm mắt lại.

Lúc này ruột chàng nóng tựa dầu sôi, nhưng chàng không hồi hận vừa rồi đã chiếm

thượng phong mà không giết Kim Khô Lâu đi. Chàng chỉ hy vọng cái gì cũng qua mau.

Nhưng động tác của Kim Khô Lâu lại rất chậm chạp. Miệng hắn nở một nụ cười nham

hiểm, nói: Khoái Kiếm Long Oai! Lá tiêu này bắn vào ngón tay út bên phải của

người trước.

Hắn vừa dứt lời thì lá Phi điệp tiêu trên cùng được ngón tay đẩy ra một cách đột

ngột.

Tách một tiếng! Một mũi Phi điệp tiêu mỏng như giấy rít lên trên không bắn về

phía trước nhanh như chớp.

Nghe tiếng phi tiêu rít lên, người Long Oai giật lên một cái.

Trong thời gian chớp nhoáng này lại nghe đánh tách một tiếng. Lá phi điệp tiêu

đã hót trúng vào ngón tay út bên phải Long Oai.

Giả tỷ lá phi điệp tiêu mà bắn thẳng tới thì ngón tay út Long Oai đã bị cắt đứt

rớt xuống rồi nhưng Kim Khô Lâu đã cho lưỡi phi điệp tiêu đi ngang thành ra ngón

tay chàng dí chặt vào giá gỗ bị chẻ đi một nửa.

Long Oai tuy là người hùng người cũng đau đớn phát run. Trán chàng toát mồ hôi

nhỏ giọt. Chàng nghiêng răng ken kết tỏ ra căm hận những muốn ăn tươi nuốt sống

địch nhân chứ không rên rỉ một tiếng nào.

Bang chúng bang Trường Thắng nổi tiếng reo hò không ngớt. Kim Khô Lâu lại nói:

Lá tiêu này bắn vào ngón vô danh bên phải người.

Kim Khô Lâu vừa dứt lời thì mũi phi điệp tiêu lại rít lên veo véo. Bị một cơn đau tưởng chừng như xé gan ruột, toàn thân Long Oai lại run lên bần bật.

Kim Khô Lâu lại thét lên:

Mũi tiêu thứ ba bắn vào ngón giữa bên phải người đây.

Hắn nở nụ cười hung ác rồi đẩy ngón tay cái đánh vào một cái. Mũi phi điệp tiêu

thứ ba lại bắn vào ngón tay giữa bên phải Long Oai.

Máu tươi nhỏ giọt rớt xuống. Ngón tay út và ngón tay vô danh và ngón tay giữa

của chàng không còn cử động gì được nữa. Nhưng ngón tay trỏ và ngón tay cái trói

bằng gân bò vẫn run lên bần bật.

Thanh âm Kim Khô Lâu lại vang lên: Mũi phi tiêu này...

Khoái Kiếm

Đánh máy: Nguyễn Đạiio Cương

Hồi 4

LIÊN HOA THI KẾ CỨU ANH HÙNG

Nhắc lại Hạ Liên Hoa từ lúc cùng Long Oai chia tay, nàng băng khuâng như người

mất hồn, cầm đầu chạy về.

Đột nhiên nàng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, vội né tránh vào trong bụi cỏ rậm.

Nàng nhìn rõ ba mươi lăm người kỵ mã chạy lướt qua trên đường. Người nào cũng

cầm một bó đuốc. Dĩ nhiên nàng đã nhận ra đây là bang chúng bang Trường Thắng.

Nàng nghĩ bụng:

Đoàn người ngựa này đang lao về phía trước nhất định sẽ gặp Long Oai. Ta không

thấy trong đám này có Kim Khô Lâu thì chắc là hắn đã mai phục ở phía trước rồi.

Vả lại ngoài Kim Khô Lâu còn sự phụ ta nữa...

Nàng nghĩ tới đây trống ngực đánh thình thình. Nàng biết Long Oai võ nghệ siêu

quần, nhưng lúc này nàng không khỏi lo âu cho chàng. Rồi nàng quyết định rượt

theo.

Hạ Liên Hoa quyết định chủ ý xong thì bọn ba mươi lăm người đã giục ngựa chạy xa

rồi chỉ còn thấy những chấm lửa mà thôi.

Chỉ trong chớp mắt những chấm lửa cũng mất hút. Nàng vội gia sức chạy như bay

đến trước khu rừng thì đã mất đến nửa giờ.

Hạ Liên Hoa thấy ba mươi lăm con ngựa đều buộc ở ven rừng. Trong rừng ánh lửa

sáng rực mà không hiểu đã xảy ra những chuyện gì.
Nàng liền nín hơi xuyên qua đoàn ngựa để vào rừng coi tình hình.
Bỗng nàng giật bắn người lên cơ hồ té xỉu. May nàng tựa vào được gốc cây
nên
không đến nỗi ngã lăn ra.
Nàng nhìn thấy Long Oai! Nhưng lúc này không phải là Khoái Kiếm Long
Oai dung
nhan tuấn mỹ, oai phong凛冽 như trước.
Long Oai đã bị cột vào giá gỗ hình người. Máu tươi tưởng chừng từ khắp
chỗ trong
người chàng đang nhỏ xuống. Còn Kim Khô Lâu thì bộ mặt nham hiểm
đang nhìn chăm
chập vào Long Oai. Tay hắn cầm một nắm ám khí quái dị.
Hạ Liên Hoa còn ngó thấy một người đứng gần Kim Khô Lâu tuy người này
đeo mặt nạ
tay cầm thanh đao ba mũi nhưng nàng vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay sư phụ
Cái
Thiên Hào.
Khi nàng biết rõ là lão thì nàng còn chấn động tâm thần hơn là ngó thấy
Long Oai
bị trọng thương.
Trước cảnh tượng này Hạ Liên Hoa cảm thấy trước ngực nóng bừng, cổ
họng nghẹn
ngào, buồn nôn cơ hồ hộc máu tươi ra.
Sư phụ nàng, đại hiệp Cái Thiên Hào, đứng bên Kim Khô Lâu! Khoái Kiếm
Long Oai
người bị trọng thương, hoàn toàn do kết quả của lão hợp tác với tên ác ma

Kim

Khô Lâu.

Hạ Liên Hoa cơ hồ không nhẫn nại được muốn xông thẳng vào. Nhưng nàng mới bước

đi một bước thì đột nhiên dừng lại.

Trong thời gian chớp nhoáng này, lòng nàng đã bình tĩnh trở lại, nghĩ thầm:

Nếu

ta xông vào là hỏng việc. Sự phụ đã gây ra chuyện này thì dù ta có xuất hiện cũng chẳng thể ngăn trở được lão gia. Không chừng ta xuất hiện lúc này...

Hạ Liên Hoa chấn động tâm thần không dám nghĩ thêm nữa. Nàng lùi lại một bước

rồi lùi dần thêm mấy bước.

Lòng đau như cắt, nàng tự hỏi:

Ta có biện pháp nào cứu được Long Oai không? Nhất định ta phải cứu chàng, nhưng

cứu bằng cách nào?

Nàng lùi mãi bất giác ra đến ven rừng, người nàng đụng vào một con ngựa mà nàng

không biết. Con ngựa khé hí lên một tiếng, đầu óc nàng bỗng loé lên một tia sáng, nàng lẩm bẩm: Con ngựa này... Ba mươi lăm con ngựa này có thể giúp ta để

cứu Long Oai.

Nàng rút kiếm ra khỏi vỏ, chặt đứt hết những dây cột ngựa. Đàn ngựa bắt đầu chạy

đi chạy lại.

Hạ Liên Hoa nhảy lên lưng một con ngựa, tay trái nàng dắt một con nữa.

Tay mặt

nàng vung kiếm đột nhiên đâm vào đùi mấy con.
Những con ngựa bị trúng kiếm đau quá kêu thét lên chạy lai về phía trước.
Một
con chạy rồi cả đàn cùng chạy xông vào.
Hạ Liên Hoa đuổi ngựa theo sau gặp ngựa là đâm. Đàn ngựa càng chạy mau.
Tiếng vó
ngựa dồn dập làm chấn động cả khu rừng.
Hạ Liên Hoa nằm phục xuống lưng ngựa theo đàn ngựa xông vào rừng. Lúc
này Kim
Khô Lô vừa cất tiếng âm trầm hô “Mũi phi tiêu này...”
Tiếng ngựa thét và chạy dồn dập một cách đột ngột làm kinh thiên động địa,
khiến
cho Kim Khô Lô giật mình quay lại.
Đàn ngựa đang chạy như gió chớp mắt đã ào ào xông tới.
Bảy tám tên đệ tử bang Trường Thắng bị ngựa húc phải té xuống lăn lộn
dưới đất.
Mỗi tên đệ tử đều cầm đuốc trong tay. Chúng té xuống ngọn lửa cũng rung
động.
Ngựa thấy lửa vừa thét vừa chạy như phát điên.
Hạ Liên Hoa nằm phục trên lưng ngựa chạy đến phía sau Kim Khô Lô và
sư phụ
nàng.
Bao nhiêu người đều lùi cả lại, Hạ Liên Hoa liền dùng kiếm đập vào lưng
con ngựa
nàng cười. Con ngựa này liền hí vang xông thẳng vào chỉ trong chớp mắt đã
đến
trước mặt Long Oai.

Hạ Liên Hoa không có thì giờ để cỡi trói cho Long Oai. Nàng ở trên lưng ngựa

nghe mình đi nhắc cả giá gỗ cùng Long Oai lên.

Lúc này mọi người thấy đàn ngựa xông xáo như nổi cơn điên chạy tán loạn vào rừng

sâu. Đóm đuốc tắt hết, trong rừng tối đen như mực chỉ nghe tiếng người té ngựa

ngã rồi loạn xà ngầu.

Hạ Liên Hoa đặt Long Oai xuống trước mặt rồi nàng phục lên trên người chàng cho

ngựa chạy xuôi về phía trước. Nàng tiến vào rừng sâu rồi xuyên qua khu rừng tiếp

tục chạy về phía trước.

Kim Khô Lâu chờ cho cuộc hỗn loạn trong rừng yên tĩnh lại. Đàn ngựa chạy tán

loạn chỉ dất về được bảy tám con. Ba mươi lăm tên đệ tử bang Trường

Thắng có đến

phân nửa đã bị thương, đau đớn không chịu được.

Kim Khô Lâu và Cái Thiên Hào lập tức phát giác ra đã bị người cứu đem đi.

Cái

Thiên Hào cất giọng run run: Kim bang chúa! Long Oai bị người... Cứu chạy đi

rồi!

Kim Khô Lâu ngăn người ra một chút rồi nói:

Cái đó sợ cóc gì? Một là tại hạ đá phá huỷ ba ngón tay của gã. Bây giờ tay phải

gã không còn sử dụng kiếm pháp được nữa. Nếu gã luyện kiếm bằng tay trái

cũng

phải mất mười năm hay tám năm chứ đâu phải chuyện dễ dàng? Hai là

chúng ta không

chuẩn bị giết hấn. Vụ này bề ngoài do bang Trường Thắng gây ra không liên

lụy gì

đến Cái đại hiệp.

Rồi hấn nổi lên tròng cười ha ha.

Cái Thiên Hào cũng bật lên hai tiếng cười khô khan rồi nói: Vậy tại hạ xin

cáo

từ.

Kim Khô Lâu nắm lấy tay Cái Thiên Hào nói:

Cái đại hiệp! Để chúc mừng chúng ta đã thành công, đại hiệp nên trở lại

tổng

đàn tềp ang uống một chung rượu lạt đã!

Cái Thiên Hào từ chối nói:

Hai tên tiểu đồ của tại hạ còn ở trong thị trấn. Vậy tại hạ trở lại khách điểm

trước khi trời sáng, không muốn quấy nhiễu bang chúa nữa.

Kim Khô Lâu cười rộ ra chiều vui sướng nói:

Cái đại hiệp chỉ trông bên ngoài thôi sao? Hơn nữa thanh kim kiếm của Cái

đại

hiệp, Kim mỗ đã giao cho một tên đồ đệ thân tín đưa về tổng đàn rồi. Chẳng

lẽ

Cái đại hiệp không muốn lấy kiếm lại nữa ư?

Cái Thiên Hào nghe Kim Khô Lâu nói vậy không khỏi động tâm nghĩ thầm:

Công việc

bữa nay thế là xong rồi. Khoái Kiếm Long Oai khó lòng tranh hùng với ta

nữa.

Công việc giữa ta và Kim Khô Lâu hay hơn hết vĩnh viễn cắt đứt từ nay.

Nếu thanh

kim kiếm của ta còn lưu lại nơi hắc thì thật là điều không ổn.

Lão nghĩ vậy liền đáp:

Đã thế thì tại hạ phải đến quấy nhiễu Kim bang chúa rồi!

Kim Khô Lâu cười ha hả nói:

Cái đó phỏng có chi đáng kể. Từ nay đôi ta phải thường thường đi lại với nhau.

Tại hạ rất trông cậy vào Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thủ là Cái đại hiệp nâng đỡ cho.

Cái Thiên Hào cười gượng không nói gì nữa. Hai người lên ngựa chạy đi.

o0o

Trong tổng đàn bang Trường Thắng, đèn nến sang trưng. Cặp mắt Kim Khô Lâu sâu

hoắm và thâm trầm coi rất đáng sợ.

Cái Thiên Hào và Kim Khô Lâu ngồi đối diện. Kim Khô Lâu cười khanh khách luôn

miệng, dường như hắc không muốn hết lời. Còn Cái Thiên Hào thì trong lòng nóng

nảy chỉ muốn rời khỏi tổng đàn bang Trường Thắng.

Lão không nhịn được nữa đứng lên nói: Kim bang chúa! Thanh kim kiếm của tại

hạ... Kim Khô Lâu bây giờ mới đứng dậy vỗ tay gọi:

Lấy thanh kim kiếm của Cái đại hiệp ra đây!

Kim Khô Lâu thấy Cái Thiên Hào bắn khoăn liền hô:

Rót rượu để ta mời Cái đại hiệp uống một chung. Chúng ta từ biệt nhau phen

này

không biết đến bao giờ mới lại được gặp, vậy Cái đại hiệp hãy uống cạn
chung này

đi!

Cái Thiên Hào nghe Kim Khô Lâu nói vậy liền nâng chung lên uống một hơi
cạn

sạch.

Giữa lúc ấy, một tên đệ tử mang kim kiếm vào. Cái Thiên Hào đón lấy thanh
kiếm

nhìn lại một lượt rồi tra vào vỏ toan cáo từ.

Kim Khô Lâu thấy thế liền cười nói: Hãy khoan!

Cái Thiên Hào ngừng mặt lên nhìn Kim Khô Lâu ra chiều không hiểu. Kim
Khô Lâu

nói:

Cái đại hiệp! Thanh kim kiếm của đại hiệp khắp thiên hạ đều biết tiếng.

Hiện

giờ Long Oai không xử kiếm được, đại hiệp thành “Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm
Thủ”

nhưng Kim mỗ không biết tự lượng muốn được đại hiệp chỉ điểm cho mấy
chiêu.

Cái Thiên Hào nghe Kim Khô Lâu nói vậy thì trong lòng kinh ngạc. Lão
trợn mắt

lên nhìn đối phương. Nhưng lão là người lịch duyệt giang hồ, chỉ trong chớp
mắt

đã hiểu ý Kim Khô Lâu ngay. Bỗng lão không nhịn được phá lên cười.

Cái Thiên Hào cười rồi Kim Khô Lâu cũng cười theo.

Cái Thiên Hào hỏi:

Kim bang chúa! Té ra bang chúa muốn vậy ư? Kim Khô Lâu chấp tay nói:
Đúng thế! Danh hiệu “Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm”, hà hà... ai mà không
muốn?

Long Oai còn thì Long Oai là đệ nhất, Cái đại hiệp là đệ nhị. Nhưng Long
Oai hết

thời rồi thì Cái đại hiệp lên đệ nhất còn Kim mỗ là đệ nhị. Nếu Cái đại hiệp
cũng hết thời thì ha ha...

Cái Thiên Hào liền đứng dậy nói:

Thì Kim bang chúa lại thành đệ nhất chứ gì? Kim Khô Lâu cười đáp: Cái đại
hiệp

liệu việc như thần.

Cái Thiên Hào nói:

Kim bang chúa! Bang chúa còn quên một điều là nếu bang chúa muốn thành
đệ nhất

kiếm thủ thì trước hết là phải đối phó với tại hạ đã.

Kim Khô Lâu từ từ đứng dậy nói:

Bởi vậy Kim mỗ mới nói là không tự lượng xin lãnh giáo Cái đại hiệp mấy
chiêu.

Cái Thiên Hào nghĩ thầm trong bụng:

Kim Khô Lâu có lòng vọng tưởng đối phó với ta. Bang Trường Thắng dẫu
nhiều

người, nhưng chỉ có mình hấn là tay cao thủ chân chính. Ta sợ gì hấn? Nếu
gặp cơ

hội ta nên trừ hấn đi để cõi mỗi lo tâm phúc.

Lão nghĩ vậy liền nổi lên một tràng cười rộ rồi vung kiếm lên đâm Kim Khô
Lâu

đánh vào một cái.

Kim Khô Lô xoay mình né tránh rồi vung cương tiên đánh tới. Hai thứ khí giới

phóng ra cực kỳ mau lẹ.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng! Tia lửa bắn tung toé.

Tiếp theo hai cây binh khí đụng nhau bật lên một tiếng chát rùng rợn.

Cái Thiên Hào đột nhiên cảm thấy tay nhẹ bẫng đi thì ra thanh kim kiếm của lão

đã gãy một đoạn chừng năm tấc.

Đoạn kiếm gãy bay đụng xà nhà đánh cách một tiếng.

Cái Thiên Hào kinh hãi vô cùng, vì thanh kim kiếm của lão sao lại có thể đụng

vào cây cương tiên mà gãy được? nhưng thanh kim kiếm bị gãy thật sự mới kỳ!

Cái Thiên Hào đột nhiên lùi lại một bước. Lão ngừng đầu lên nhìn Kim Khô Lô thì

thấy trên môi hắn thoáng lộ một nụ cười gian trá.

Cái Thiên Hào thấy thế liền hiểu ngay là thanh kim kiếm của lão đã bị đổi phương

đụng tay đụng chân làm hư rồi.

Lão hồi hận:

Mình lợi dụng Kim Khô Lô mà trên thực tế lại bị đổi phương lợi dụng.

Mình

không ngờ mình ngang dọc giang hồ đã già đời chỉ vì sai lầm một chút mà bị vố

cay.

Cái Thiên Hào tức giận đến cực điểm, gầm lên một tiếng rồi vung khúc kiếm gãy

nhảy xổ lại tấn công.

Kim Khô Lâu lập tức vùng cương tiên tiến lên nghênh địch.

Lại nghe choang một tiếng! Hai khí giới đụng nhau. Thanh kim kiếm trong tay Cái

Thiên Hào lại gãy thêm một khúc nữa dài chừng năm tấc.

Cái Thiên Hào sửng sốt, cầm đoạn kiếm cụt chỉ trong nháy mắt đã đánh liên năm

chiêu mà chiêu nào cũng bị Kim Khô Lâu thẳng thắn đón tiếp.

Một tiếng choang choảng lại vang lên! Thanh kim kiếm của Cái Thiên Hào bị gãy

hoài chỉ còn một khúc chuôi. Lão lớn tiếng quát: Kim Khô Lâu! Ngươi dùng nguy kế

này để ám toán ta ư?

Kim Khô Lâu cười khanh khách đáp:

Cái đại hiệp! Ai bảo đại hiệp làm Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thủ? Đại hiệp đối phó

với Long Oai như vậy có quang minh chính đại không?

Cái Thiên Hào biết là giữa mình và Kim Khô Lâu không thể lý luận được, lão cười

lạt một tiếng rồi lùi lại mau.

Lão liệng chuôi kiếm vào một tên đệ tử bang Trường Thắng. Tên này né mình tránh

khỏi, nhưng lão vươn tay ra đoạt được thanh trường kiếm.

Lão xoay mình lại toan đánh nữa thì cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu nặng chân

nhẹ. Lão phải cố gượng đi tới chân cột vịn lấy cho khỏi té.

Cái Thiên Hào lúc này hoang mang vô cùng. Lão thở hồng hộc trở tay vào

mặt Kim

Khô Lôu nói: Ngươi... ngươi đã bỏ vào rượu...

Kim Khô Lôu bật lên tiếng cười the thé hỏi:

Cái đại hiệp là tay lão luyện giang hồ mà không biết ư? Đúng thế! Kim mỗ đã bỏ

thuốc độc vào chung rượu và bây giờ chất độc phát tác rồi đó.

Cái Thiên Hào nhìn bóng người trước mắt chỉ còn thấy lơ mờ. Lão nghe tiếng cười

rất gần mà không nhìn rõ Kim Khô Lôu nữa. Trước ngực vạt áo hắn có hình đầu lâu

thêu bằng chỉ kim tuyến màu vàng rực. Lão tưởng chừng như cái đầu lâu bay lên

không. Lão cầm trường kiếm vận hết tàn lực đâm vào cái đầu lâu sắc vàng.

Lão vừa phóng kiếm đâm ra thì đầu nhúc như búa bổ, mắt tối sầm lại rồi không

biết gì nữa.

Phát kiếm lão đã nhận định mục tiêu cho đúng, nhưng Kim Khô Lôu chỉ khẽ né người

đi là tránh khỏi.

Cái Thiên Hào nhào người về phía trước, thanh trường kiếm đâm trúng vào cái ghê

vỡ mất một mảng. Thế rồi chất độc phát tác làm cho lão chết ngay.

Kim Khô Lôu tiến lại trước mặt Cái Thiên Hào, thò tay vào bọc lão móc ra một cái

hộp nhỏ. Trên mặt hộp có đề sáu chữ “Kim Kiếm Thất Thập Nhị Chiêu”, hắn mở hộp

ngọc ra thì thấy bên trong có một cuộn sách nhỏ đúng là sách ghi chép bảy

mười

hai kiếm chiêu của Cái Thiên Hào.

Kim Khô Lâu sung sướng không nhịn được bật lên tiếng cười khanh khách
giơ tay

lên nói: Ta nhất định trở nên “Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thủ”.

Quả vậy, võ công của hắn đã đến trình độ cao thâm nay hắn lại lấy được bí
lục

kiếm Thập Nhị Chiêu mà Long Oai cùng Cái Thiên Hào một người tay
không xử được

kiếm, còn một người chết rồi còn tìm đâu ra người địch thủ với hắn.

o0o

Dưới chân một mảng tường đồ có một đám hoa vàng rất đẹp và một khóm
Bồ công anh.

Cành hoa phát phơ lay động. Đột nhiên một thanh trường kiếm huơ lên
tường chừng

như để hót đứt cây Bồ công anh.

Nhưng thế kiếm coi chẳng vững vàng chút nào. Mũi kiếm run rẩy tường
chừng như

người cầm kiếm không đủ khí lực. Lưỡi kiếm đưa chênh chếch lên hót đứt
nửa bông

hoa.

Tiếp theo, thanh trường kiếm liền cắm phập xuống đất. Người đó đứng dậy.

Chính

là Khoái Kiếm Long Oai.

Trước đây mười bữa chàng đã được Hạ Liên Hoa cứu thoát khỏi trong rừng
cây.

Thương thế chàng đã khỏi hẳn, nhưng ba ngón tay mặt đã hoàn toàn bị huỷ

hoại.

Chàng dùng cái bao vải bọc ba ngón tay lại và chỉ dùng ngón tay cái và ngón trỏ

cầm kiếm. Vì chàng muốn ngắt một bông hoa cũng không nổi.

Long Oai buông tiếng thở dài rồi đứng ngậy người ra. Cái tên Khoái Kiếm Long Oai

e rằng từ nay không còn nữa.

Chàng muốn dùng tay trái luyện kiếm nhưng ít ra là phải mất tám chín năm mới

thành. Chẳng phải chàng không đủ nghị lực nhưng thời gian lâu dài này thực khiến

cho chàng thấy chán ngán.

Chỗ chàng đứng đây là trước cửa một toà phá miếu. Toà phá miếu này đồ nát không

thể tả được. tường đồ vách xiêu mái sụp. Chỉ còn một góc đại viện là chưa bị đồ

sập.

Mấy bữa nay chàng cùng Hạ Liên Hoa ẩn gió mưa trong góc toà phá miếu.

Bây giờ

thương thế chàng lành rồi nhưng không phải là Khoái Kiếm Long Oai ngày trước.

Chàng đứng ngẩn người một lúc hết rút kiếm ra lại tra kiếm vào vỏ. Chàng rung

tay như muốn rút kiếm cho lẹ, nhưng thanh trường kiếm mới rút ra được nửa chừng

lại bị trở ngại phải rút lần thứ hai mới ra hết.

Chàng buông tiếng thở dài ngừng đầu trông ra con đường nhỏ phía trước thì

thấy

Hạ Liên Hoa đan chạy mau tới. Nàng nhăn tít cặp lông mày.

Long Oai vừa thấy nàng đã hỏi ngay:

Cái đại hiệp và Phạm đại ca có tin tức gì không? Hạ Liên Hoa thở dài đáp:

Không có! Tiểu muội chẳng được tin tức gì về sư phụ. Còn sư ca thì tiểu muội

nghe hai tên đệ tử bang Trường Thắng nói chuyện với nhau là bảy tám bữa trước

đây y chống kiếm sẵn vào tổng đàn bang Trường Thắng.

Long Oai giật mình kinh hãi nói:

Y không phải là địch thủ Kim Khô Lâu.

Hạ Liên Hoa nói:

Đúng thế! Không hiểu y nghe ai nói là sư phụ đã bị Kim Khô Lâu hạ độc thủ chết

rồi. Cả bí lục Kim Kiếm Thất Thập Nhị Chiêu của sư phụ cũng lọt vào tay hắn.

Long Oai sắc mặt biến đổi rất khó coi. Hồi lâu chàng mới lên tiếng hỏi:

Phạm đại ca có việc gì không?

Hạ Liên Hoa đáp:

Nghe hai tên đệ tử bang Trường Thắng nói thì Kim Khô Lâu không ở tổng đàn, sư

ca vào đại náo một trận rồi bỏ đi, nhưng không hiểu y đi về địa phương nào?

Long Oai cúi đầu xuống từ từ chui vào góc điện toà phá miếu. Hạ Liên Hoa chạy

theo sau hỏi: Theo ý Long ca thì sư phụ... có sao không?

Long Oai lắc đầu đáp:

Theo nhận xét của tiểu huynh thì lệnh sư... gấp dữ nhiều lành ít. Hạ Liên Hoa

sắc mặt lợt lạt nói:

Nếu sư phụ mà bị Kim Khô Lôu sát hại thì bí lục Kim Kiếm Thất Thập Nhị Chiêu

lọt vào tay hắn không còn nghi ngờ gì nữa.

Long Oai nói:

Đúng thế! Hắn vẫn dùng cương tiên và bây giờ lại sử kiếm được nữa thì còn ai

địch nổi mà không thành thiên hạ đệ nhất nhân.

Hai người liền đứng dậy, tâm sự trầm trọng không nói gì nữa. Hồi lâu Long Oai

mới từ từ lên tiếng:

Nếu tiểu huynh không bị hư ba ngón tay thì đến kỳ đại hội luận kiếm này còn có

thể đấu với hắn một phen. Nhưng hiện giờ...

Chàng nói tới đây đột nhiên xoay mình rút kiếm. Lần này chàng rút một cái kiếm

ra khỏi vỏ, nhưng hai ngón tay cầm không vững. Thanh trường kiếm rớt xuống đất

đánh keng một tiếng.

Long Oai nhăn nhó cười nói:

Liên Hoa! Hoa muội coi đó. Tiểu huynh rút kiếm một lần không được, mà rút ra

được ngay lại đánh rớt kiếm thì còn động thủ với người sao?

Hạ Liên Hoa trầm giọng nói:

Tiểu muội đi kiếm Phạm ca để cùng y hợp lực báo thù cho sư phụ. Long Oai
lắc

đầu nói:

Nếu Hoa muội tìm thấy Phạm sư ca thì chớ nói chuyện đó ra. Liên Hoa ơi!

Hai

người chúng ta đây không phải là đối thủ với Kim Khô Lâu được.

Hạ Liên Hoa đột nhiên lộ vẻ vui mừng la lên:

Long đại ca! Sao đại ca không buộc kiếm vào tay. Làm như vậy chắc là đại
ca có

sử kiếm nhanh như gió cũng không rút được.

Long Oai đáp:

Tiểu huynh đã nghĩ tới điều đó, nhưng phép khoái kiếm phải linh diệu mau
lẹ như

rồng bay phượng múa. Nếu buộc kiếm vào tay thì kiếm pháp không phát huy
được đến

chỗ tinh kỳ, làm thế nào khắc địch chế thắng được?

Hạ Liên Hoa không nói gì nữa. Long Oai liền tìm lời an ủi nàng:

Liên Hoa! Có khi Cái đại hiệp không bị hại mà lão gia chỉ đi lánh xa một
thời

gian, vậy Hoa muội bất tất phải nghĩ đến chuyện trả thù.

Tiểu huynh sử khoái kiếm được hay không thì có quan hệ gì mà Hoa muội
phải buồn

phiền.

Hạ Liên Hoa ngồi gần Long Oai rồi không nói gì nữa.

ánh dương quang từ chỗ thủng trên nóc toà phá miếu chiếu lọt vào. Một sợi

tơ từ

trên nóc điện rủ xuống đeo tròn ten một con nhện lớn ngay trước mặt hai người.

Gió hiu hiu đưa con nhện lắc lư.

Long Oai khẽ thổi một cái, con nhện lẳng ra xa nhưng rồi đau trở lại. Nó theo

sợi dây lại bò lên. Sợi tơ nhện rung động tưởng chừng đứt lúc nào không biết.

Nhưng nó lại không đứt.

Long Oai lại thổi mấy cái nữa. Chàng lấy trò chơi này làm thú vị nên vẻ mặt tươi cười.

Đột nhiên chàng ngừng lại, nhăn tít cặp lông mày ra chiều suy nghĩ.

Hạ Liên Hoa thấy vẻ mặt chàng biến đổi thì giật mình kinh hãi hỏi:

Long đại ca! Đại ca nghĩ gì vậy?

Long Oai trầm giọng đáp:

Liên Hoa! Tiểu huynh nghĩ đến một cái vòng sắt.

Hạ Liên Hoa không hiểu hỏi:

Long đại ca nghĩ đến cái vòng sắt để làm gì?

Long Oai đứng dậy đáp:

Tiểu huynh muốn dùng vòng sắt mắc chuỗi kiếm vào cổ tay thử xem.

Khoái Kiếm

Đánh máy: Nguyễn Đạiio Cương

Hồi Kết

DIỆT ÁC MA, HÀO KIỆT KẾT LƯƠNG DUYÊN

Hạ Liên Hoa hỏi hộp hỏi:

Long ca dùng khâu sắt lắp kiếm vào cổ tay thì sử dụng kiếm pháp vẫn mau lẹ ư?

Long Oai cao hứng đáp:

Hoa muội nói đúng đó! Tiểu huynh còn hai ngón tay có thể cầm kiếm được chỉ

không vững mà thôi. Nếu cổ tay tiểu huynh dính liền vào chuôi kiếm bằng cái vòng

sắt thì không rút được nữa. Tiểu huynh dùng cánh tay để sử kiếm sẽ linh diệu

chẳng kém gì tay thật.

Hạ Liên Hoa phấn khởi tinh thần gật đầu nói:

Nhưng thanh kiếm của đại ca sẽ không chuyển qua tay trái được. Long Oai vội

đáp: Cái đó không cần, tiểu huynh chỉ sử dụng tay mặt là đủ.

Hạ Liên Hoa lại nói:

Nếu kiếm và tay liền vào nhau thì tay mặt đại ca không dùng vào việc khác được

nữa.

Long Oai đáp:

Cái đó cũng không cần. Tiểu huynh ăn cơm viết chữ hay làm gì bằng tay trái cũng được.

Hạ Liên Hoa gật đầu nói:

Long đại ca! Tiểu muội ra thị trấn tìm thợ rèn đánh cho đại ca một cái vòng sắt.

Long Oai nói:

Hoa muội bắt tất phải ra thị trấn nữa vì thị trấn gần đây không có thợ đúc kiếm. Chúng ta lập tức lên đường đến nơi đại hội luận kiếm. Chỉ trong ba ngày

đường là sẽ qua nhà Vương Thiết Tượng. Họ Vương là thợ đúc kiếm hay nhất. Tiểu

huynh bảo y đúc cho một thanh đoản kiếm sắc bén khiến Kim Khô Lâu vừa trông thấy đã bỏ vía.

Hạ Liên Hoa ra khỏi tòa phá miếu quay đầu lại nhìn một lần nữa. Nàng đã cùng

Long Oai ở đây trong một thời gian bây giờ phải ly khai, nàng không khỏi băng

khuâng. Tuy đó chỉ là một tòa miếu hoang phế nhưng trong mắt Hạ Liên Hoa và Long

Oai lại là một thế giới rất xinh đẹp.

Hai người đi suốt ngày đêm đến ngày thứ ba thì tới nhà Vương Thiết Tượng. Vương

Thiết Tượng nhiều tuổi rồi nhưng rất vui vẻ đúc kiếm và vòng sắt cho Long Oai

suốt ngày đêm không nghỉ lúc nào.

Đến ngày thứ tư y đã đúc xong thanh đoản kiếm dài hai thước sắc bén vô cùng.

Thanh đoản kiếm có vòng sắt. Cái vòng liền với khúc dây lòi tới dài không đầy

một thước. Đầu dây lòi tới có khóa để mắc vào cổ tay hoặc tháo ra cho tiện.

Ngón

trỏ và ngón cái Long Oai cầm thanh kiếm sử dụng rất dễ dàng.

Hạ Liên Hoa thấy vậy mừng quá bảo chàng:

Long đại ca! Đại ca hãy thử đi coi.

Long Oai đột nhiên xoay cổ tay giơ thanh kiếm lên đánh véo một cái rồi đâm ngang

ra. Phương vị mũi kiếm đâm tới rất đúng. Giả tỷ cầm kiếm bằng năm ngón tay cũng

không đâm được vừa mạnh vừa nhanh như vậy.

Lúc Long Oai vung kiếm ra chính chàng cũng không khỏi giật mình vì đà quá mạnh.

Long Oai thu thế kiếm về. Kiếm quang cơ hồ xẹt vào người Hạ Liên Hoa.

Hạ Liên

Hoa trông ngực đánh thành thành vội hỏi:

Tại sao vậy?

Long Oai mừng quá hồi lâu mới thốt được nên lời:

Bây giờ mới xử được lần đầu nên chưa kìm hãm được đà kiếm nhưng mấy ngày sau

mình sẽ huy động nó theo ý muốn được.

Hạ Liên Hoa nói:

Khi đó chúng ta sẽ đến cả bang Trường Thắng hay sao?

Long Oai lắc đầu đáp:

Không cần! Bây giờ chúng ta hãy đến thắng nơi đại hội luận kiếm. Còn mười ngày

nữa là đến ngày luận kiếm. Những tay cao thủ sẽ theo thứ tự tỷ thí. Chừng bốn

năm ngày nữa mới quyết chiến một trận tối hậu. Như vậy mình còn nửa tháng là đủ

lắm rồi. Hoa muội nên biết rằng nếu Kim Khô Lâu mà sát hại lệnh sư rồi thế nào

hắn chẳng tới đó để tranh đoạt danh hiệu “Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm”.

Hạ Liên Hoa sắc mặt lợt lạt hỏi:

Nếu Kim Khô Lâu lấy được bí lục “Kim Kiếm Thất Thập Nhị Chiêu” thì liệu đại ca

có địch nổi hắn không?

Long Oai rung động cánh tay. Thanh đoản kiếm phát ra ánh sáng chói mắt. Chàng

nói:

Tiểu huynh nghĩ rằng mình có thể thắng hắn được.

Hai người từ giả Vương Thiết Tượng lên đường.

Trong khoảng mười mấy ngày Long Oai luyện kiếm không ngừng. Kiếm thế của chàng

càng mau lẹ, càng tinh diệu khiến người ta khó mà lường được.

Mấy bữa sau cùng, võ lâm rất xôn xao về cuộc đại hội luận kiếm. Cuộc đại hội cử

hành trong một hang núi.

Trong hang núi này có một phiến đá lớn mà bằng phẳng như tòa lồi đài thiên nhiên

vuông vắn hai trượng, đủ chỗ cho những tay cao thủ các môn phái thi triển võ

công.

Cuộc tụ hội này không có thiệp mời cũng chẳng ai đứng chủ. Cứ ba năm một kỳ thi

người võ lâm tự động tới đó tụ họp để tranh dành danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm

Thủ.

Người nào đến lúc tối hậu cuộc đại hội đứng trên phiến đá lớn trong vòng hai giờ

mà không còn ai dám lên tỷ đấu thì thành “Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm”.

Kỳ này lúc tối hậu người đứng trên thạch đài là Kim Khô Lâu, bang chúa bang

Trường Thắng.

Trong năm ngày qua hắn đã đả bại ngoài tám chục tay cao thủ và hắn hiện đứng

trên đài gần một giờ.

Dưới đài tuy rất nhiều người bao vây nhưng chẳng một ai dám lên khiêu chiến. Kim

Khô Lâu ra chiều đắc ý cười khanh khách hỏi:

Chẳng lẽ không còn bạn nào cho thưởng thức mấy chiêu ư?

Dưới đài chỉ có tiếng thì thảo bàn tán. Họ hỏi tại sao kỳ này không thấy Kim Kiếm Cái Thiên Hào và Khoái Kiếm Long Oai?

Giữa lúc ấy có tiếng vó ngựa dồn dập chạy đến hang núi. Người ngồi trên lưng

ngựa chưa nhảy xuống đã lớn tiếng quát:
Kim Khô Lâu! Người chớ vội xông vào. Ta đã đến đây!
Người đó giục ngựa xông vào hang núi nhảy tót xuống.
Y vừa xuống ngựa đã xoay tay đánh xoẹt một tiếng. Thanh trường kiếm gã
lấp loáng
ánh kim quang đã rút ra khỏi vỏ.
Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn nhìn cả vào người mới đến. Nhiều người
nhận ra gã
là Phạm Hồng, đệ tử của Cái Thiên Hào.
Phạm Hồng nét mặt hầm hầm tay cầm kim kiếm chạy thẳng đến trước thạch
đài. Kim
Khô Lâu có tật giật mình, vừa nhìn thấy thanh kim kiếm đã thất kinh tưởng
là Cái
Thiên Hào chết rồi còn sống lại.
Nhưng hắn nhìn kỹ lại liền nhận ra đây là đệ tử của Cái Thiên Hào tên gọi là
Phạm Hồng. Hắn yên tâm cười ha hả hỏi:
Té ra Phạm bằng hữu! Không hiểu tại sao lệnh sư lại không tới đây?
Mấy bữa nay Phạm Hồng trong lòng đau khổ không phút nào tả xiết. Đêm
hôm ấy ở
trong khách điểm đến sáng hôm sau dậy chẳng thấy sư phụ cùng sư muội
đâu nữa. Gã
bàng hoàng chẳng hiểu đã xảy chuyện gì, nhưng nghĩ mãi không ra.
Phạm Hồng đi khắp nơi tìm sư phụ cùng sư muội mà chẳng thấy tăm hơi chi
hết.
Ngẫu nhiên gã nghe lỏm được mấy tên đệ tử bang Trường Thắng nói chuyện
kín với
nhau thì dường như sư phụ đã bị Kim Khô Lâu sát hại. Cả cuốn “Kim Kiếm

Thất Thập

Nhị Chiêu” cũng lọt vào tay hắn. Gã vào bang Trường Thắng thì may Kim Khô Lâu

vắng nhà. Hắn đi kiếm chỗ kín để luyện võ công. Nếu không thì dĩ nhiên Phạm Hồng

đã mất mạng ở tổng đàn bang Trường Thắng rồi.

Tuy không gặp Kim Khô Lâu mà Phạm Hồng cũng phải chiến đấu chật vật mới thoát

thân được. Gã nhất định tìm cho được Kim Khô Lâu để trả thù nên mới tìm tới đại

hội luận kiếm.

Không ngờ Phạm Hồng vừa tới nơi đã bị Kim Khô Lâu hỏi phủ đầu câu này.

Nguyên gã

là người thành thực, nghe đối phương hỏi vậy không khỏi ngẩn người ra.

Nhưng gã

cũng nhảy lên thạch đài cầm kiếm thủ thế, lớn tiếng hỏi lại:

Sư phụ ta bị người hại rồi còn nói gì nữa?

Phạm Hồng nói câu này khiến người võ lâm đến dự hội đều không khỏi kinh hãi. Kim

Khô Lâu ngẩn người ra hỏi lại:

Phạm bằng hữu! Câu nói đó ở đâu mà ra? Ta cùng lệnh sư không quen biết mà lại

rất ngưỡng mộ kiếm pháp của lão gia. Có lý đâu ta hại lão được?

Phạm Hồng lớn tiếng:

Người đừng hoa ngôn xảo ngữ nữa!

Gã vừa nói vừa vung kiếm đâm tới. Kiếm thế cực kỳ mãnh liệt. Nhưng hiện

giờ Kim

Khô Lâu đã thuộc lòng pho Kim Kiếm Thất Thập Nhị Chiêu thì đừng nói
Phạm Hồng mà

cả đến Cái Thiên Hào tái sinh cũng không thể độc thủ với hắn được.

Chiêu kiếm của Phạm Hồng hung hăng đâm tới đối với Kim Khô Lâu chỉ là
một trò

cười. Hắn ung dung vung cây cương tiên đánh choang một tiếng gạt thanh
kim kiếm

của Phạm Hồng một cách dễ dàng. Hắn lạnh lùng nói:

Phạm bằng hữu không phải địch thủ của ta thì mau xuống đài đi thôi, đừng
rước

lấy cái đau khổ vào mình.

Phạm Hồng bị cây cương tiên của Kim Khô Lâu hất ngược thanh trường
kiếm lại đã

cảm thấy hổ khẩu tê chồn. Nhưng gã không phải là người biết thời cơ tiến
thoái,

lớn tiếng là:

Ta muốn lấy mạng ngươi.

Hắn lại phóng kiếm đâm vào trước ngực Kim Khô Lâu đánh vèo một cái.

Kim Khô Lâu

lớn tiếng quát:

Nếu ngươi không biết điều thì đừng trách ta vô tình.

Hắn vừa nói vừa vung tiên lên nghênh địch, thanh trường kiếm của Phạm
Hồng liền

bị chặn lại. Phạm Hồng chuyển động thân hình quét ngang thanh kiếm đâm
tới.

Kim Khô Lâu hừ lên một tiếng rồi hỏi:

Ta đã nhường ngươi hai ngươi còn đánh nữa ư?

Hắn xoay cây cương tiên gạt mạnh một cái.

Bỗng choang một tiếng vang lên. Lần này mạnh gấp hai lần trước.

Lúc trường kiếm và cương tiên giao nhau, kim kiếm ở trên, cương tiên ở dưới, cây

cương tiên đột nhiên biến thành mềm oặt. Nửa trên vung lên đánh vèo một cái vào

cánh tay mặt Phạm Hồng rạch một đường dài máu chảy lênh láng.

Phạm Hồng giật mình kinh hãi, nhưng gã đang cơn tức giận không chịu rút lui lại

vung kiếm chém tới.

Kim Khô Lâu xẵng giọng lớn tiếng quát:

Thật một tên ngu ngốc chẳng biết gì?

Cây cương tiên trong tay hắn rít lên một tiếng vù vù vạch thành đường vòng tròn

rồi đâm liên hai nhát. Bỗng nghe sần sạt một tiếng như xé lụa. Trước ngực Phạm

Hồng bị vạch hai đường thành hình chữ thập.

Hai chiêu tiên này mọi người đều trông rõ Kim Khô Lâu đã nhẹ tay nên chỉ rạch

ngoài da Phạm Hồng cũng lòi ra ngoài.

Dưới thạch đài có tiếng người là:

Phạm bằng hữu! Ông bạn không phải là tay địch thủ với Kim Khô Lâu nên xuống đi

thôi.

Phạm Hồng cúi đầu nhìn xuống trước ngực, vẻ mặt thê thảm. Gã tự biết mình không phải địch thủ của Kim Khô Lâu, nhưng gã thà chịu chết chứ quyết không rút lui.

Gã gầm lên:

Tên giặc này đã sát hại sư phụ ta. Ta thề cùng hắc chưởng đội trời chung.

Gã vừa nói vừa hầm hầm xông lại. Nhưng gã chưa tới nơi thì Kim Khô Lâu đã vung

cương tiên đánh tới khiến cho gã bị thêm một vết thương.

Phạm Hồng liên tiếp tấn công bảy tám lần liền bị thêm bảy tám vết thương.

Toàn

thân gã máu tươi lênh láng. Nhưng gã nghiến răng liều mạng.

Lại qua năm chiêu nữa, Kim Khô Lâu thét lên một tiếng vung cước đá vào cổ tay

mặt Phạm Hồng đánh bành một tiếng. Thanh kim kiếm tuột khỏi tay gã văng lên

không.

Phạm Hồng tuột mất kim kiếm rồi, Kim Khô Lâu cầm cương tiên đáng xuống trước mặt

Phạm Hồng. Tính mệnh Phạm Hồng lúc này khác nào ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng giữa lúc ấy hai tuần mã do một nam một nữ cưỡi chạy như bay vào hang núi.

Chính là Long Oai và Hạ Liên Hoa.

Hạ Liên Hoa hét hoảng la lên:

Phạm sư ca!...

Long Oai đã dời khỏi yên ngựa nhảy vọt lên không chụp lấy thanh kim kiếm của

Phạm Hồng. Chàng hạ cổ tay xuống, thanh kim kiếm liền vạch thành một đường cánh cung rít lên veo veo nhằm bắn tới Kim Khô Lâu đứng trên thạch đài. Kim Khô Lâu đang quát cương tiên vào mặt Phạm Hồng thất biến diễn đột nhiên này, hấn phải đưa cương tiên lên đỡ kim kiếm. Hai khí giới đụng nhau bật lên một tiếng choang rùng rợn rồi thanh kim kiếm bị hất ra ngoài. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Long Oai đã hạ mình xuống thạch đài như ánh sao xa. Chàng đưa tay trái đẩy Phạm Hồng xuống thạch đài. Chàng vừa đứng vững thì mọi người đều nhận ra là Khoái Kiếm Long Oai. Trước tình hình này mọi người đều nín thở hồi hộp. Nhưng bây giờ họ ghé tai thì thầm hỏi nhau: Những ngón tay mặt của Khoái Kiếm Long Oai làm sao thế kia? Ba ngón tay chàng đã bao vải trắng thì còn sử kiếm thế nào được? Kim Khô Lâu vừa thấy Long Oai tới nơi trong lòng không khỏi xao xuyến. Dĩ nhiên hấn đưa mắt nhìn tay mặt chàng thấy ba ngón tay buộc lại mới hơi yên lòng. Nhưng khi hấn nhìn thấy cổ tay chàng có vòng sắt. Dây sắt cột liền kiếm vào đó thì trong lòng hồ nghi cất tiếng cười hỏi: Long anh hùng! Bàn tay của anh hùng như vậy có đủ phương tiện không? Long Oai trầm giọng hỏi lại: Kim bang chúa! Cái đại hiệp đâu?

Kim Khô Lâu cười lạt đáp:

Lão mơ tưởng danh hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thủ, dễ thường ta không
mơ tưởng
được hay sao?

Kim Khô Lâu nói câu này cũng như hắn đã thừa nhận Cái Thiên Hào đã bị
hắn sát
hại rồi.

Long Oai tưởng chừng trái tim chùng xuống. Chàng nói:

Kim bang chúa! Bây giờ bang chúa thử phô trương bảy mươi hai chiêu kim
kiếm mới
học được cho tại hạ coi.

Kim Khô Lâu trầm ngâm rồi đáp:

Long anh hùng hãy ra tay trước đi!

Long Oai hú lên một tiếng dài nói:

Vậy tại hạ xin lỗi.

Chàng chưa dứt lời đã rung động bàn tay một cái. Luồng kiếm quang vọt ra.
Thanh
đoản kiếm đã rút khỏi vỏ.

Ngón tay phải Long Oai chưa sờ vào chuôi kiếm, nhưng cánh tay chàng đột
nhiên

chuyển qua mé tả. Lập tức thanh đoản kiếm đã theo tay thẳng tới Kim Khô
Lâu véo

một cái. Lúc này tuy đoản kiếm tấn công Kim Khô Lâu nhưng mũi kiếm lại
đưa chênh

chéch ra ngoài, chiêu thức quái dị khôn tả.

Kim Khô Lâu giật mình kinh hãi. Trong lúc thắng thốt hắn không biết đối

phó như

thế nào.

Giữa lúc Kim Khô Lâu còn đang ngơ ngẩn thì ngón tay trở Long Oai đã đẩy chuôi

kiếm. Mũi kiếm lập tức thay đổi phương hướng nhằm đâm thẳng mặt đối phương.

Kim Khô Lâu kinh hãi lùi lại. Hắn vội vùng cương tiên phản kích.

Hiện thời thế kiếm của Long Oai đã thần tốc phi thường lại biến ảo không lúc nào

tả xiết.

Chàng đánh một kiếm không trúng liền lạng người sang bên hạ thấp cổ tay xuống

đẩy mạnh thanh đoản kiếm đâm vào sau lưng Kim Khô Lâu.

Kim Khô Lâu vội xoay tay vùng cương tiên đón đỡ. Hắn ngấm thanh đoản kiếm của

đối phương sẽ bị quán lại. Không ngờ cây tiên vừa vùng ra thanh đoản kiếm của

Long Oai đã hất lên.

Kim Khô Lâu đập roi vào quăng không, không thu về được thanh ra trước ngực sơ hở

rất lớn. Long Oai liền nghiêng người bước trở lại hai bước. Cổ tay chàng liền

vào với thanh đoản kiếm mà mũi kiếm sắc nhọn vô cùng chẳng khác nào một bộ phận

trong người chàng.

Lúc người chàng lạng về phía trước, kiếm quang lóe lên đâm vào trước ngực Kim

Khô Lôu đánh vèo một cái. Mũi kiếm đã đâm trúng một vết vào trước ngực đối

phương.

Kim Khô Lôu thấy Long Oai mới qua lại chưa đầy ba chiêu mà mình bị đã thương thì

kinh hãi vô cùng! Hắn vội múa cương tiên để bảo vệ toàn thân giữ thế thủ không

phản công nữa.

Hiện nay tiên pháp của Kim Khô Lôu gồm cả bảy mươi hai chiêu kim kiếm nên kín

áo phi thường. Long Oai không thể tấn công hữu hiệu ngay được.

Thân pháp hai người cực kỳ mau lẹ mà kiếm pháp của Long Oai càng thần tốc dị

thường. Làn ngân quang bao phủ bên ngoài làn tiên hoa đủ tỏ Long Oai đã chiếm

được thượng phong.

Chỉ trong nháy mắt hai bên đã qua lại năm sáu chục chiêu, Kim Khô Lôu nghĩ thầm:

Nếu ta đánh vào cổ tay gã liền với chuôi kiếm mà cứ dằng co thế này tất rồi có

chỗ sơ hở bị gã dùng khoái kiếm đánh vào thì nguy mất.

Hắn nghĩ vậy liền lấy năm mũi Phi diệp tiêu. Tay trái đột nhiên dơ lên. Hắn muốn

dùng Phi diệp tiêu tập kích Long Oai nhưng lúc liệng tiêu ra lại không đánh vào

trước mặt mà nham sau lưng đánh tới.

Năm lá phi tiêu bay ra rồi xoay chuyển rất mau đột nhiên bắn vào Long Oai.

Long

Oai thấy vậy giơ tay trái lên, chàng đã chuẩn bị nhưng không thấy ám tiêu

bay

tới chàng không để ý nữa. Không ngờ đột nhiên ngân quang lấp loáng, năm

lư ới

phi tiêu đánh vào mé tả. Long Oai giật mình kinh hãi lún thấp người xuống.

Ba

lưỡi phi tiêu bay veo véo trên đầu văng đi. Còn hai lưỡi thì một lưỡi đánh

vào

cổ tay và một lưỡi vào vai bên trái Long Oai.

Long Oai loạng choạng người đi một cái, thế kiếm chậm lại.

Đây là một cơ hội khó kiếm cho Kim Khô Lâu, khi nào hắn chịu bỏ lỡ. Hắn

liền

nhắm quát cương tiên vào cổ tay có chuỗi kiếm của Long Oai.

Đột nhiên Long Oai ngửa người về phía sau, nhưng cũng bị cây tiên của

Kim Khô

Lâu đánh trúng vào vòng sắt và dây lòi tói.

Dây sắt rất nhỏ bé thì làm sao chống nổi được cương tiên. Long Oai liền

dùng

ngón tay trở hất mạnh thanh đoản kiếm lên.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng! Dây lòi tói bị gãy đứt thì đồng thời thanh

đoản

kiếm cũng đâm vào trước ngực Kim Khô Lâu đánh sột một tiếng.

Kim Khô Lâu đứng thẳng người lên lùi lại hai bước đứng trơ ra. Long Oai

cũng từ

từ đứng dậy.

Người Kim Khô Lâu lão đảo mấy cái rồi ngã lăn ra. Lúc hấn té xuống miệng còn lẩm

bẩm: Thiếu chút nữa là ta thành... Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thủ.

Long Oai thùng thảng bước tới trước thi thể Kim Khô Lâu rút đoản kiếm ra. Chàng

quay lại thấy Hạ Liên Hoa đang nâng đỡ Phạm Hồng và nhìn chàng. Vẻ mặt nàng

dường như không tin là Long Oai đã thắng được Kim Khô Lâu. Vừa rồi

Long Oai

trúng tiêu đứt xích thật lâm vào tình trạng rất nguy hiểm. May mà dây sắt lại đứt khiến cho Long Oai thừa cơ thu lượm được kết quả hoàn toàn.

Long Oai thở phào một cái cất tiếng gọi:

Liên Hoa!

Hạ Liên Hoa cũng la lên:

Long đại ca!

Long Oai tung mình nhảy xuống. Nhưng chàng chưa thấy đến trước mặt Hạ Liên Hoa

thì đột nhiên có bốn năm người ngăn chàng lại nói:

Long anh hùng! Anh hùng chưa thể xuống đài được! Hãy quay lại đã.

Long Oai ngẩn người ra hỏi:

Tại sao vậy?

Mấy người kia đáp:

Theo quy củ, anh hùng còn phải đứng trên thạch đài chờ hai giờ. Nếu không còn

ai lên khiêu chiến mới thành danh Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thủ.

Long Oai cười nói:

Các vị lầm rồi! Tại hạ chẳng phải là “Đệ nhất kiếm thủ” chi hết. Tại hạ

không

vì chút hư danh đó mà tới đây.

Mấy người kia lộ vẻ ngạc nhiên nhưng cũng chẳng thể không nhường lối được. Long

Oai nhảy đến trước mặt Hạ Liên Hoa. Hai người nhìn nhau mà cười. Long Oai nâng

đỡ Phạm Hồng rồi ba người cưỡi hai ngựa dõng khỏi hang núi. Bóng đêm rủ xuống.

Những người ở trong sơn cốc nhìn bóng sau lưng Long Oai.

Ai cũng ngờ ngác không ngờ Long Oai lại coi thường cả danh hiệu “Thiên Hạ Đệ

Nhất Kiếm Thủ”.

Chỉ có Kim Khô Lâu nếu mà không chết là biết danh hiệu “Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm

Thủ” đã khiến cho một người nổi tiếng đại hiệp khắp chốn giang hồ đến lúc tuổi

già còn không giữ được khí tiết phải chết bất đắc kỳ tử.

Hết

Nguồn: Vietkiem.com

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003